

Luterilainen

N:o 6 2022 * 1926 – 2022 * 97. VUOSIKERTA

**Jos te pysytte minun sanassani, niin te
totisesti olette minun opetuslapsiani;
ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.**

Joh. 8:31, 32

MARTTI LUTHER

Kristuksen ruumiin jäsenet

*Te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniään.
(1 Kor. 12:27)*

Näillä sanoilla meitä kehoitetaan harjoittamaan veljellistä rakkautta ja estämään riitaa ja eripuraisuutta seurakunnassa, ettei kukaan pitäisi kuormaansa liian raskaana, kun saa veljiltä jotakin kärsiä. Päinvastoin meidän tulee tietää, että keskuudessamme välttämättä täytyy olla paljon heikkoutta ja eksymistä. Siitä saamme vihastua yhtä vähän, kuin jos puraisemme kieltämme tahi raapaisemme silmää tahi loukkaamme itseämme; päinvastoin ajatelkaamme näin: ”Tämä on oma jäsenesi, veljesi ja lähimmäisesi. Minkäpä sille voi? Hän ei ollut

varuillaan, hän ei voinut välttää, hän ei tarkoita niin pahaa, tai se tapahtui heikkoudesta tahi ymmärtämättömyydestä. Loukkauksen olet saanut ja olet siitä murheelinen, mutta tahdotko silti viskata pois jäsenen omasta ruumiistasi? Se on vain vähäinen kipinä; sylkäise siihen, niin se sammuu, ettei perkele myrkkyyhengellään tahi pahoilla kielillä pääse tekemään siitä tulta, joka sitten ei sammuu, toisin sanoen: nostaa sellaisen riidan ja eripuraisuuden, ettei mikään sopu ole mahdollinen, ja koko seurakunta siitä kärsii.”

Martti Luther - Manna Jumalan lapsille

Pelastuvatko kastamattomina kuolleet

Aina vanhemmat eivät ehdi antaa lapselle edes hätäkastetta. Tällöin kysytään: Miten lapsen kävi? Pelastuiko hän? Raamattu ei suoraan vastaa tähän kysymykseen. Jotakin voimme kuitenkin eräistä asioista päätellä.

Enkeli Gabriel sanoi Sakariaalle Johannes Kastajasta: ”Hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta.” (Luuk. 1:15) Jumalalla oli oma tapansa vaikuttaa usko lapsessa jo ennen syntymää. Miten se tapahtui, sitä Jumala ei ole yksityiskohtaisesti ilmoittanut. Sen tiedämme, että nuo kaksi esikoistaan odottavaa, Jumalan valitsemaa äitiä, Elisabet ja Maria, keskustelivat Pyhässä Hengessä ja käyttivät Jumalan sanaa. ”Elisabet täytettiin Pyhällä Hengellä ja hän puhkesi puhumaan suurella äänellä ja sanoi: — — sillä katso, kun sinun tervehdyksesi ääni tuli minun korviini, hypähti lapsi ilosta minun kohdussani.” (Luuk. 1:41,44). Perintönä me saamme vain syntisen luonnon, mutta emme uskoa ja Pyhää Henkeä. Mahdollisesti Marian käyttämä Jumalan sana vaikutti uskon Johanneksessa, vaikka emme voi sitä järjellämme käsittää niin kuin emme ymmärrä kenenkään uskoon tuloa. Oli miten oli, tämä esimerkki osoittaa kuitenkin sen, että Jumala voi vaikuttaa uskon ilman kastetta ja jo sikiössä. Tämä on lohdullinen asia äideille, jotka ovat menettäneet lapsensa keskenmenossa tai ennen kuin kastetta on ehditty antaa. Vanhan liiton aikana tyttölapsille ei ollut ympärileikkausta vastaavaa sakramenttia. Oli vain yleiset uhrit ja Jumalan lupaus: ”Minä teen liiton sinut kanssasi ja sinun jälkeläistesi kanssa, sukupolvesta sukupolveen, iankaikkisen liiton, ollakseni sinun ja sinun jälkeläistesi (= siemenesi) Jumala.” (1 Moos. 17:7) Tämän lupauksen voivat nytkin soveltaa itseensä ja lapsiinsa ne, jotka ovat Aabrahamin lapsia uskon mukaan.

”Elisabet täytettiin Pyhällä Hengellä ja hän puhkesi puhumaan suurella äänellä ja sanoi: — sillä katso, kun sinun tervehdyksesi ääni tuli minun korviini, hypähti lapsi ilosta minun kohdussani.”

”Ei kasteen puute, vaan sen halveksiminen kadottaa”, sanoi jo Augustinus. Tämä on ollut kristillisen kirkon kanta halki vuosisatojen.

Luther puolustaa kastamattomana kuolleita lapsia seuraavalla näkökohdalla:

”Mitä on sanottava lapsistamme, jotka joko äidin kohdussa tai heti synnyttyään kuolevat saamatta kastetta?

Tähän on helppo antaa vastaus sekä ennen kahdeksan päivän ikää kuolleista juutalaisten lapsista että meidän ennen kastetta kuolleista lapsistamme. He eivät näet tee syntiä ympärileikkauksen tai kasteen liittoa vastaan. Sillä lain mukaan heidät piti ympärileikata vasta kahdeksantena päivänä, kuinka Jumala haluaisi tuomita ne, jotka kuolivat sitä ennen. Sen tähden meidän tulee uskoa heidän pikku sielunsa heidän taivaallisen Isänsä käteen ja tahtoon, joka on armollinen, kuten tiedämme. Tähän kuuluu myös se, mitä Paavali sanoo hienolla, lempeällä tavalla niistä, ”jotka eivät ole tehneet syntiä samalla tapaa kuin Aadam” (Room. 5:14), ja Jaakobista ja Eesausta hän sanoo: ”ennen kuin he olivat tehneet hyvää tai pahaa” (Room. 9:11)

Tosin pikku lapset tuovat mukanaan maailmaan synnynnäistä perua olevan synnin, jota sanomme perisynniksi. Mutta on kuitenkin suuri asia, etteivät he vielä ole tehneet syntiä (ympärikerkkauksella tai kastetta koskevaa) lakia vastaa. Sillä koska Jumala luonnoltaan on laupias ja armollinen, hän ei tuomitse heitä kadotukseen sen vuoksi, että he ovat jääneet joko Vanhassa liitossa vaille ympärileikkauksella tai Uudessa liitossa vaille kastetta.”

Markku Särelä - Lapsikaste on raamatullinen

Tuomion uhka ja sen tarkoitus

Ihminen, joka tietää olevansa Jumalan edessä syyllinen, pelkää Jumalaa. Omatunto jo syyttää häntä. Jos hän alistuu tähän syytökseen, hän toivoo pääsevänsä vapaaksi pahasta omastatunnosta. Mutta kun hän tarttuu Jumalan sanaan, kohtaa häntä syytös toisensa jälkeen. Jumalan lain sana ei jätä hänessä mitään koskemattomaksi, vaan se syyttää ja uhkaa häntä tuomiolla pienimmästäkin lain rikkomuksesta.

Vaikka ihminen koettaisi miten tarkasti tahansa väistää tätä Jumalan tuomion uhkaa, se on kaikki turhaa. Herran apostoli sanoo: »Sillä kaikki meidät asetetaan Jumalan tuomioistuimen eteen» (Room. 14:10) ja siellä tuomiolla »heidät tuomittiin, kukin tekojensa mukaan» (Ilm. 20:12,13; 2 Kor. 5:10). Eikä siinä tule kyseeseen vain jokin erityinen, karkea ja havaittavasti suuri teko: »jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä» (Matt. 12:36). Herra on jopa »sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija — —, jolle meidän on tehtävä tili» (Hebr. 4:12,13).

Tällaiset Jumalan sanat ovat väistämätön tuomion uhka. Sitä omatuntokin aina muistuttaa mieleen. Sen tähden on tuomion uhan alainen ihminen niin levoton. Toiset pyrkivät usein uhmaten pakenemaan omantunnon ääntä. Toiset

tahtovat siirtää kaiken selvityksen eteenpäin. Ei nyt! Ei vielä! He luulevat, että Jumalan tuomio tapahtuisi vasta viimeisenä päivänä. He unohtavat, että Jumalan tuomio aina seuraa silmänräpäyksessä jokaista syntiä. Tavallisissa toimituksissaan liikkuvasta ihmisestä sanotaan: »mutta joka ei usko, hän on jo tuomittu» (Joh. 3:18). Omantunnon syytös on juuri todistus siitä, että Jumalan tuomio sen synnin kohdalla on jo tapahtunut.

Lisäksi ahdistavat ihmistä hänen omat ajatuksensa, että vain paremmaksi tullut ihminen voisi rauhallisemmin odottaa Jumalan tuomionpäivää. Hänen sydämensä hämärtyy yhä enemmän, kun hän kaikkialla maailmassa kuulee samaa puhuttavan, jopa opetettavan. Hän näkee ulkonaista hurskautta muissa ja ihmiset puhuvat mielellään joistakin ulkonaisista palveluksista, joita he joskus tekevät. Mutta jos hän malttaa kuulla Jumalan tuomion uhkaa loppuun asti, ei hän pääse irti varmasta kadottavan tuomion uhasta.

Mutta muista, rakas lukija, mitä Jumalan sanaa kaikki tuomion uhka on! Huomaat varmaan, että se on Jumalan lakia. Silloin tiedät, mikä tämän Jumalan lain päätarkoitus on: »että jokaisen suu tukittaisiin ja koko maailma joutuisi syylliseksi Jumalan edessä» (Room. 3:19). Kaikki omantunnon hätäsi ja tuo-

mion tosi pelkosi ja toivottomuutesi tämän tuomion uhan edessä — se on juuri tätä suusi tukkimista. Se on todellista Jumalan tuomiota — mutta sellaista tuomiota, joka Jumalan armollisesta sallimuksesta tapahtuu sinun kohdallasi vielä armonajassa.

Sillä Jumala ei tahtoisu tuomita ketään kadotukseen. Sen tähden hän meidän syntimme tähden tuomitsi Herramme Jeesuksen Kristuksen, että hän lunastaisi lain alaiset (Gal. 4:4,5). Ja Herramme Kristus täytti tämän tehtävän ristinkuolemaan saakka ulottuvalla kuuliaisuudellaan. Hän täytti, mitä me olemme rikkoneet. Hän kärsi sen, minkä piti olla meidän syntiemme rangaistus.

*»Mä väärin tein, sua rangaistiin,
Sä synnin palkan kannoit.*

*Mä pahaa tein, sua häväistiin,
Alttiiksi henkes annoit.*

*Mä syypää kaikkeen syntihin,
Vaan sinut lyötiin ristihin uhriksi
synneistäni.»*

V.k. 49:9.

Näin on Herrani Jeesus Kristus kalliisti »lunastanut minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen, ja vapahtanut kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhälä, kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan...» — Huomaat varmaan, että vapahdus »kaikista synneistä» on myös vapahdus tuomiosta, sillä vain synnit eli väärät teot sydämen pahoja ajatuksia ja aivoituksia myöten ovat tuomionalaisia. Ja Jumalan sana todistaa, että tämän syntiesi

anteeksiantamuksen saat omaksesi uskon kautta Lunastajaasi Jeesukseen Kristukseen. »Joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi» (Room. 4:5).

Mutta onko mahdollista, että Kristukseen uskova olisi todella vapaa tuomiosta? Vastauksen tähän tärkeimpään kysymykseesi saat Jumalan sanasta. Vapahtaja sanoo: »Joka uskoo häneen, se on: Jumalan ainosyntyiseen Poikaan, sitä ei tuomita» (Joh. 3:18), ja edelleen: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomioon, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään» (Joh. 5:24).

Kuinka tämä on mahdollista? Tuntuuhan siinä olevan täysi ristiriita, kun toiselta puolelta sanotaan: »kaikki meidät asetetaan Jumalan tuomioistuimen eteen» ja »kukin tuomitaan tekojensa mukaan» ja kun taas toiselta puolelta vakuutetaan: »Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita» — »eikä hän joudu tuomioon». Mutta niin vastakkaisilta kuin nämä todistukset tuntuvatkin, sisältävät ne kuitenkin totuuden ja toinen johdattaa ja palvelee meitä toiseen. Kas näin! Kun olet tehnyt väärin, uhkaa Jumalan laki sinua täydellä tuomiolla. Sinä peljästyit sitä, nöyrryt Jumalan edessä, tunnustat syntisi ja turvaat Kristuksen armoon. Silloin olet päässyt synnistäsi ja saat olla varma siitä, että et enää joudukaan tuomioon. Olet-han jo ollut tuomittu ja tulet juuri

tuomiolta, jossa Kristuksen tähden sinut armahdettiin ja vapautettiin tuomiosta. Olet saanut laupeuden ja löytänyt armon avuksesi »oikeaan aikaan» (Hepr. 4:16). Ja juuri tässä kohdassa on kyseessä vapautuminen Jumalan kaikkein kovimmasta tuomiosta (Hepr. 4:11-16).

Huomaat, miten koko Jumalan laki ja kaikki tuomion uhka yhä edelleen on sinullekin tarpeen, nimittäin turmeltuneen luontosi, vanhan aadamisi tähden. Ole tässä ahkera tilintekijä Jumalan edessä, ettet joutuisi ja jäisi synnin valtaan, vaan saisit laupeuden ja löytäisit armon avuksesi oikeaan aikaan.

Mutta kaikki voittava on evankeliumin sana. Jos vielä sydämesäsi tuntuisi vähäisinkin epäilyksen ääni, joka kuiskaisi korvaasi: Onkohan todella niin, että Kristus on kokonaan päästänyt sinut tuomiosta?, niin kuule Jumalan sanaa, jonka Herran apostoli sinunkin korvaasi huutaa: »Sillä Kristus on lain

loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo» (Room. 10:4). Lain loppu on tuomion loppu. Syntinen tuomitaan. Vanhurskas ei joudu tuomioon, vaan perii Jumalan lapsena taivaan valtakunnan.

Autuas olet sinä, joka aikanaan olet tilin tehnyt Jumalalle ja saanut häneltä vapautuksen tuomiosta oikeaan aikaan. Silloin yhdyt syntestä muistaen ja niitä katuen näihin virrentekijän sanoihin:

*»Näitä, Jeesus, muistaissani
vain se voi mua lohduttaa,
näissä ahdistuksissani
sieluani virvoittaa,
että tulit päälle maan
tuomiosta auttamaan.
Ansiota eipä mulla
vaivaisella raukalla.
Sitä suurempi on sulla
ristinkuolos tuottama.
Pelvotta se olla saa,
ken sen uskoo, omistaa.»*

Vk. 606:4, 7.

A. A. Uppala

Luterilainen n:o 5 / 1948

Uusi taivas ja maa

”Näin uuden taivaan ja uuden maan, sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa ovat kadonneet, eikä merta enää ole”. (Ilm. 21:1)

Tässä maailmassa vaeltavalle ja taistelevalle kirkolle on valmistettu ihana asunto toisessa maailmassa. Kun se on päättänyt toivoretkensä tässä maailmassa, se on menevä sinne. Tätä totuutta Jumala ei ole paljastanut vasta ilmoitustensa viimeisessä kirjassa. Jo ensimmäiset ihmiset, jotka karkotettiin paratiisista syntinsä tähden, saivat Lunastajan lupauksella samalla toivon, että tämä Lunastaja avaa heille paratiisin suljetut portit, jopa että hän veisi heidät varmasti vielä kauniimpaan, ylimaalliseen Eedeniin. Niinpä Aabrahamista, uskovien isästä, sanotaan: ”Hän oli muukalaisena lupauksen maassa... ja odotti sitä kaupunkia, jolla on perustukset ja jonka suunnittelija ja rakentaja on Jumala.” (Hepr. 11:10) Daavid sanoo tätä elävien maaksi (Ps. 27:13), Salomo taivaaitten taivaaksi (2 Aik. 2:5) ja Jesaja uudeksi taivaaksi ja uudeksi maaksi (Jes. 65:17). Vielä selvemmin tästä puhuu Jeesus Kristus. Hän puhuu monista asuinsijoista, jotka ovat siellä hänen Isänsä kodissa, (Joh. 14:2–3) ja paikasta, jonka hän on valmistava omilleen. Hän puhuu iankaikkisista majoista, johon heidät otetaan (Luuk. 16:9). Hän puhuu paratiisista, jo-

hon kuolevan ryöväriin on määrä käydä sisään. (Luuk. 23:43) Hän puhuu taivaallisista aitoista, joihin hän on kokoava vehnänjyväsä, nimittäin valtakuntansa lapset. (Matt. 13:30) Hän puhuu hääsalista, jonne hän laskee viisaat neitsyet. (Matt. 25:1–10) Tämän mukaisesti lausuu pyhä Paavali: ”Sillä tiedämme, että vaikka tämä maallinen majamme tuhotakaan, meillä on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaassa, joka ei ole käsin tehty.” (2 Kor. 5:1) Vielä apostoli Pietari sanoo: ”Mutta hänen lupauksensa mukaan odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu.” (2 Piet. 3:13) Ja tekstissämme apostoli Johannes sanoo: ”Näin uuden taivaan ja uuden maan, sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa ovat kadonneet, eikä merta enää ole.”

Oi, miten autuas näkymä, joka kaikille kristityille avataan Kristuksessa! Heti kohta, kun tuomiopäivä on ohi, maksukirjat ovat suljetut ja kaikille ihmisille on julistettu tuomio, silloin katoavat maailma ja sen himo, taivas tähentineen, maa vuorineen ja laaksoineen sekä meri ja vesistöt, virrat ja purot, eikä niitä enää ole. Oi autuaita ihmisiä, jotka pysyivät täällä uskollisina uskossa, ja niin heidät havaitaan kirjoitetuiksi elämän kirjaan! Vaikka maa taivai-
neen ja merineen katoaa, he eivät menetä mitään, heille on varattuna sanoin kuvaamattomasti ihanampi asunto maailman alusta saakka. Siitä Johannes sanoo: ”Näin uuden taivaan ja uuden maan.” Tätä asuntoa sanotaan uudeksi taivaaksi ja uudeksi maaksi, koska meidän

nykyinen näkyvä maailmamme on tuon näkymättömän maailman esikuva. Siinä kerran Kristuksen kirkko lepää taisteluistaan ja viettää ikuista voitonjuhlaansa. Mitä kaunista, suloista, rakastettavaa ja ihmeteltävää tässä ajallisessa maailmassa katselemme ja nautimme, sen autuaat tulevat siellä jälleen löytämään. Vain epätäydellisyys pyyhitään siitä pois. Niin kuin taivaanvahvuus päivällä suloisella sinellään ja yöllä säteilevine taivaankappaleineen ympäröi meitä, niin silloin autuaita tulee ympäröimään sanoin kuvaamattomalla kauneudella koristeltu valotaivas. Samoin kuin täällä maa levittäytyy ikään kuin Jumalan kattamana pöytänä, niin autuaat tulevat siellä vaeltamaan taivaallisilla niityillä, jotka ovat täynnä autuuden kirkkaita lähteitä, täynnä elämän puita, joissa kasvaa taivaallisen virvoituksen hedelmiä. Millainen aurin-

gonpaiste siellä onkaan, kun Jumala itse on oleva aurinkona. Millainen tähtien tuike on siellä oleva, kun miljoonat autuaat loistavat itse tähtien loistossa! Millainen aamukaste siellä tuleekaan laskeutumaan alas uudesta taivaasta! Millaisia kukkia kukkiikaan uudessa maassa! Millainen näkymä tuleekaan se olemaan, kun koko uusi luomakunta ihanuukisineen on autuaitten kirkastettujen silmien edessä!

Herra Jeesus, olen täällä maailmassa vain vieras, mutta Sinä olet elämäni valkeus, lohdutus ja turva, kun syntisyyteni painaa minua raskaana. Minulla on vaikea matka luoksesi paratiisiin, oikeaan isänmaahani. Sitä varten Sinä vuodatit veresi ja annoit Pyhän Henkesi, että tulisin perille Sinun voimastasi. Aamen.

*C.F.W. Walther
Kotihartaus*

Jumalan sana seurakunnassa

Jumalan sanan tulee olla ensimmäisellä sijalla seurakunnassa.

Valitettavasti on seurakuntia, joissa Jumalan sana ei ole edes toisarvoisena, vaan on miltei kokonaan syrjäytetty. Pappien saarnan aiheina voi olla kirjallisuus, politiikka, taidete, tiede, yhteiskuntakysymykset jne. Tai on saarna Jumalan sanan väärää tulkintaa. Sattuipa kerran, että pienet pojat olivat löytäneet palan pajan kylttiä, jonka kanssa leikkivät. Lapuksi se jäi erään kirkon ovelle riippumaan, ja ohikulkijat hämmästykseseen lukivat: ”Vääntämistä ja sujutusta suoritetaan.” Sellainen ilmoitus sosisikin niihin kirkkoihin, joissa Jumalan sana on väännelty ihmisjärjen mukaan. Kristitty, jolle Jumalan sana on kallis, ei voi sellaiseen seurakuntaan kuulua.

Mutta kun seurakunnassa Jumalan sana opetetaan selvästi ja puhtaasti, silloin todella käy ilmi, pitävätkö sen jäsenet Jumalan sanan ensimmäisellä sijalla! Pitävätkö he arvossa uskollisen saarnaviran? Ovatko he sanan ahkeria kuulijoita ja sen todellisia tekijöitä? Martta kutsui Jeesusken kotiinsa ja meni sitten omille askareilleen. Samoin moni haluaa seurakuntaan oikean opettajan, mutta itse ei mene kuulemaan Jumalan sanaa. Moni menee mieluummin seurakunnan muihin tilaisuuksiin kuin jumalanpalveluksiin. Häntä voi kiinnostaa seura-

kunnan taloudellinen ja ulkonainen puoli paljon enemmän kuin Jumalan sanan viljely.

Mutta mikään muu seurakunnallinen toiminta, olkoon se kuinkaakin tärkeä, ei kelpaa Jumalan sanan korvikkeeksi. Ensimmäinen ja tärkein tehtävämme seurakuntalaisina on Jumalan sanan kuuleminen ja oppiminen: ”Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opetelkaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämisänne.” Kol.3:16. Ja vaikka kuinka paljosta huolehditään ja hätäillään, mutta lyödään laimin se yksi ainoa, silloin seurakunnassakin hengellinen elämä kuihtuu ja madaltuu. Sitä mukaa hiipii myös sisään maailmallisuus ja sanasta tinkiminen. Onko mitään surullisempaa kuin se, että seurakunnalla on Jumalan puhdas sana ja että se ei vaali ja viljele sitä kalleimpana aarteenaan!

Seurakunta, joka pitää tärkeimmällä sijalla Jumalan sanan, on myös toimellinen Jumalan valtakunnan taloudellisissa asioissa. Martta kyllä moitti Mariaa laiskaksi ja kuitenkin se oli Maria, jota sitten moitittiin tuhlauksesta, kun hän kallisarvoisella nardusvoiteella voiteli Jeesusken! Maria voi tehdä näin suuren uhrauksen, koska hän oli niin ahkeraan istunut Jeesusken jalkojen juuressa kuunnellen hänen

sanojaan. Samoin on vieläkin. Juuri ne, jotka Jumalan sanaa enemmän rakastavat, ne myös enennän uhraavat ja tekevät työtä Jumalan valtakunnan hyväksi.

Toisin ei voisi ollakaan. Sana pitää uskonlampun palavana. Se asettaa eteemme kirkkaana ristiinnaulitun Jeesuksen, jonka verihaa-voissa olemme parannetut. Sanassa on apu ahdistetulle ja virvoitus väsyneille. Se ratkoo ongelmat ja aukoo umpisolmut. Se vahvistaa heikot ja nostaa langenneet. Sana lohduttaa murheellisen ja rohkaisee arkamielisen. Sana pitää kurissa vanhan ihmisemme ja antaa voimaa uuteen elämään. Sanan ja sakramenttien kautta pysymme Kristuksessa, armon alla, autuuden omistuksessa. Niiden kautta me kasvamme hengellisesti, niin että kannamme pysyvää hedelmää.

Autuus on todella se seurakunta, jonka jäsenillä on Jumalan sanalle kalleimpana aarteenaan. Silloin

pieninkin seurakunta on suuri ja voimakas. Vähäinen oli Filadelfian seurakunta, mutta se oli ottanut vaarin Jeesuksen sanasta eikä ollut kieltänyt hänen nimeänsä. Sen tähden Herra avasi sille menestyksen ovet, niin että saatanan synagogalaistenkin täytyi kumartua sen edessä ja tunnustaa, että Jeesus rakasti sitä seurakuntaa.

Ystäväni, oletko sinä valinnut hyvän osan? Onko Jumalan sanan kuuleminen ja oppiminen tullut sinulle tärkeimmäksi asiaksi kodissasi ja seurakunnassa? Onnellinen on silloin kotisi, vaikkapa se olisi köyhä ja monen koettelemuksen ahdistama. Siunattu on silloin seurakuntasi, vaikkapa se olisi pieni ja ristinalainen. Sinulla on silloin hyvä osa — autuus ja elämä, jota ei oteta sinulta pois. Saat pitää sen omanasi täällä ja taivaassa iäti. Amen

Gustaf A. Aho

Ote: Elävän veden virtoja, 3.p.

Pyhä Henki on persoonallinen Jumala

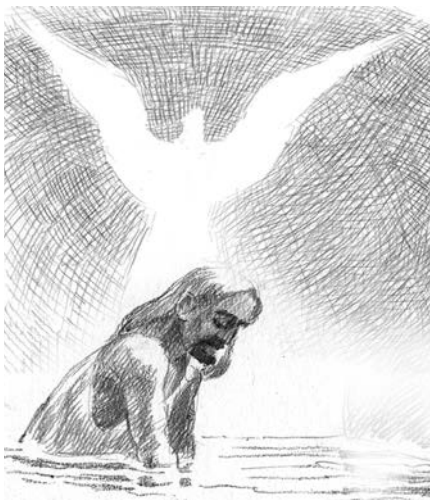
Jumala on ilmoittanut meille itsensä Pyhässä Raamatussa kolmiyhteiseksi Jumalaksi. Se Jumala, jota ihmisen tulee palvella ja kunnioittaa sekä huutaa avuksensa, on Isä, Poika ja Pyhä Henki. Kristillinen kirkko palvelee kolminaisuutta ykseydessä ja ykseyttä kolminaisuudessa tunnustaen, että jokainen persoona on täysi Jumala ja ettei ole kuitenkaan kolmea Jumalaa, vaan ainoastaan yksi. Nämä ovat suuria ja korkeita asioita, joita emme voi järjellämme käsittää. Me olemme luotuja, mutta meidän Luojamme on niin suuri, ettemme voi luodata hänen olemuksensa syvyyttä. Jos siihen pystyisimme, olisimme Jumalan vertaisia. Jumala pysyy Jumalana meidän sydämissämme silloin, kun me pysymme Jumalan ilmoituksessa ja sen nojalla uskomme, mitä Jumala itsestään sanoo. Hän on järkemme ja käsityskykymme yläpuolella oleva olento. Jos sen sijaan sivuutamme Jumalan oman ilmoituksen ja pyrimme turmeltuneen ja vajavaisen järkemme avulla rakentamaan itsellemme Jumalasta kuvaa, niin silloin Jumalasta tulee vain niin korkea, mihin järkemme yltää, ja me itse asiassa luomme itsellemme epäjumalan. Niin on käynyt eräiden lahkojen, jotka kieltävät Kolmiyhteyden.

Kristillisten kirkkojenkin sisällä esiintyy monenlaisia jumaluutta

koskevia vääristymiä. Erityistä hämäryyttä näyttää olevan puhuttaessa Pyhästä Hengestä. Tunnustuksellinen luterilaisuus pitää kiinni Raamatun opista, että Pyhä Henki on todellinen persoona eikä vain jokin Jumalasta lähtevä voima. Pyhä Henki on Hän eikä vain epämääräinen ”se”. Murteellinen henkilöstä käytetty ”se” ei ole Pyhän Hengen jumalallisen arvon ja majesteetin mukaista, ja oppineen kirjoittajan kynästä lähteneenä se paljastaa kirjoittajan tottumattomuuden antaa Jumalan arvo ja kunnia Pyhälle Hengelle.

Franz Pieperin Kristillinen dogmatiikka ei tosin sisällä erityistä lukua Pyhän Hengen persoonasta, mutta käsitellessään yleisesti oppia Jumalasta Pieper tuo erinomaisella tavalla esille myös kristillisen kirkon Pyhän Hengen persoonaa koskevan raamatullisen uskon. Seuraavilla riveillä on lyhyesti tähän liittyviä tärkeimpiä asioita.

Kolmiyhteinen Jumala on erityisesti ilmoittanut itsensä Kristuksen kasteessa. (Matt. 3:16.17) Isä puhuu taivaasta, Poika on kastettavana ja Pyhä Henki laskeutuu kyyhkysen muodossa Pojan päälle. Kukin persoona on erillisenä ja kuitenkin on yksi ainoa Jumala. Kristityt on kastettu Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen (huom. ei siis: nimiin). On vain yksi Jumalan

nimi, yksi jumalallien olemus, Isä, Poika ja Pyhä Henki eivät ole yhden persoonan ilmenemismuotoja, vaan persoonanimityksiä.

Raamattu nimittää Pyhää Henkeä Jumalaksi. ”Ananias, miksi on saatana täyttänyt sydämesi, niin että koetit pettää Pyhää Henkeä... Et sinä ole valehdellut ihmisille vaan Jumalalle.” (Apt. 5:3,4). Pyhä Henki on kaikkialla oleva (Ps. 139:7,8), kaikkietävä (1 Kor. 2:10) ja pyhä. Nämä ovat Jumalan ominaisuuksia. Ihmistäkin, jolla on usko Kristukseen, Raamattu sanoo pyhäksi, mutta ”ei kukaan ole pyhä niin kuin Herra; paitsi sinua ei ole yhtäkään” (1 Sam. 2:2). Yksin Jumalan nimi on Pyhä (Jes. 57:15). Raamattu lukee Pyhälle Hengelle luomistyön (Ps. 33:6; 1 Moos.1:29) sekä sanan ja sakramenttien kautta tapahtuvan uuden luomisen eli uudestisyntymisen (Tiit. 3:5; Joh. 3:5). ”Kun annamme kastaa itseemme Isän ja Pojan ja Pyhän

Hengen nimeen tai vastaanotamme siunaamisen Jeesuksen Kristuksen armolla, Jumalan rakkaudella ja Pyhän Hengen osallisuudella, palvomme Pyhää Henkeä niin, että hänelle omistetaan sama cultus divinus (Jumalan palvonta) kuin Isälle ja Pojalle.” (Fr. Pieper). Eri-tyisen selvästi osoittavat Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen erillisiksi persooniksi Raamatun käyttämät sanonnat ”toisesta todistajasta” ja ”toisesta puolustajasta”. Poika on toinen todistaja ja Isä on toinen: ”On toinen, joka todistaa minusta”, sanoi Jeesus viitaten Isään (Joh. 5: 32,37). ”Minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen”, sanoo Jeesus puhuen Pyhästä Hengestä (Joh. 14:16).

Pyhän Hengen persoonallinen olemus erotuksena tahdottomasta ja tiedottomasta voimasta tulee Raamatussa selvästi esille. Pyhä Henki kykenee persoonalliseen luovaan toimintaan. Hänellä ei ole neuvonantajia eikä ohjaajia. ”Kuka on Herran Henkeä ohjannut, ollut hänen neuvonantajansa ja opettajansa!” (Jes 40:13). Jokin pelkkä voima, kuten esimerkiksi sähkö tarvitsee ohjausta, että se voisi saada jotakin kunnollista aikaan. Mutta Pyhä Henki on itsenäinen. Sähkö ei voi tulla murheelliseksi, mutta Pyhä Henki voi (Jes. 63:10; Ef. 4:30). Pelkkä voima ei ymmärrä mitään rukouksesta, mutta Pyhä ”Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla” (Room. 8:26).

Markku Särelä - Koetelkaa kaikki

Jumalan Pyhä Kolmiykseys

Raamatun ensimmäiset sanat osoittavat tämän

Alussa loi Jumala taivaan ja maan. Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä. Ja Jumala sanoi: tulkoon valkeus!
1 Moos. 1:1–3

Nämä ovat Raamatun, Jumalan ilmoitetun sanan, kaikkein ensimmäiset sanat. Ne käsittelevät kaikkein ensimmäistä tapausta. Ja näissä sanoissa näemme Pyhän Kolmiykseyden ensimmäisen ilmoituksen. — »Alussa loi Jumala taivaan ja maan». Tämä tarkoittaa Isää. »Ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä», vielä muodottoman, pimeän peitteisen maamöhkäleen päällä. Tämä tarkoittaa Pyhää Henkeä. »Ja Jumala sanoi.» Tämä tarkoittaa Jumalan Poikaa. Tässä ei ole puhe vain Jumalan puhumisesta, vaan eri puhujasta, Pojasta. Tämä ei ole vain Jumala puhe, Jumalan sana, vaan olennollinen, persoonallinen sana, Poika. Hän sanoi. Ehkä ajattele, että tämä on sellaista Raamatun selittämistä, jossa Raamattuun pakottamalla työnnetään sille vieras ajatus? Silloin on tarpeen, että avaat Raamattusi Johanneksen evankeliumin kohdalta. Sen ensimmäiset sanat kuuluvat: »Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan» (Joh. 1:1–3). Huomaatko? Se sana, jonka kautta kaikki on alussa syntynyt, ei ole vain kaikkivaltiaan Jumalan sana, vaan se sana oli alussa ja se oli Jumalan tykönä ja se oli Juma-

la. Tuo sana, joka oli Jumala, oli Jumalan tykönä. Huomaatko, että tässä on jumaluuden kaksi persoonaa? Ja kolmannen persoonan olet nähnyt jo edellä. Kuka oli tämä persoonallinen sana, joka oli Jumala? Johannes kirjoittaa: »Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta» (Joh. 1:14). Tuo sana, joka oli alussa ja oli Jumalan tykönä ja oli Jumala, jonka kautta kaikki on saanut syntynsä, on Poika, Isän ainokainen Poika, joka ajan täytyessä on tullut ihmiseksi ja meidän Vapautajaksemme. Hän on »Sana», sillä hänessä Jumala avaa sydämensä ulospäin, meille, ilmoittaen, miten hän myös hänen kauttaan on luonut maailman. — Varmasti, Raamattu opettaa alusta alkaen ja kaikkialla Pyhän Kolmiykseyden salaisuutta. Avaa vain silmäsi ja näe!

Rukoilkaamme. Kaikkivaltias Jumala, Isä, Poika ja Pyhä Henki. Minä kiitän sinua sydämestäni siitä, että olet niin isällisesti ilmoittanut olemuksesi ja tahtosi Jeesuksessa Kristuksessa. Ja rukouksen sinua: anna armoni, että yhdessä koko kristikunnan kanssa tuntisin sinut meidän Luojanamme, Lunastajanamme ja Autuaaksiteikijänämme, sinua kunnioittaisimme ja ylistäisimme; sinä: joka elät ja hallitset iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.

Carl Manthey-Zorn - Täksi päiväksi

Aivan sellaisena

Eräs taiteilija tahtoi maalata taulun tuhlaajapojusta. Hän tiedusteli ja etsi kaikkialta, köyhäinkodeista, vankiloista ja yömajoista sellaista miestä, joka olisi näyttänyt kyllin kurjalta ja viheliäiseltä tuhlaajapo- jaksi, mutta turhaan.

Eräänä päivänä hän kohtasi ka- dulla kerjäläisen, joka näytti kaikin puolin sopivalta esittämään tuhlaaja- poikaa. Taiteilija puhutteli miestä ja lupasi hänelle runsaan palkkion, jos hän suostuisi tulemaan määräaikana malliksi. Kerjäläinen ilmestyikin sovittuun aikaan taiteilijan luokse. Astuessaan hänen työhuoneeseensa kerjäläinen sanoi: ”Te olette tilannut minut.” Taiteilija katseli ihmetellen miestä ja vastasi: ”En ole nähnyt Tei- tä koskaan”. ”Kyllä”, vastasi mies. ”Te olette tilannut minut tänään kello kymmeneksi”. ”Te erehdytte nyt varmasti. Joku toinen taiteilija on tilannut Teidät. Minä olen tilan- nut erään kerjäläisen täksi ajaksi”. ”Minä olen juuri se kerjäläinen”, sa- noi mies. ”Te?” ”Niin!” ”Mutta mitä Te olette tehnyt?” ”Tahdoin vain vähän siistiä itseäni ja asuani, ennen kuin tulin malliksenne.” ”Siinä tapa- uksessa en voi Teitä enää käyttää,” sanoi taiteilija. Tahdoin, että olisitte tullut aivan sellaisena kuin olitte. Nyt en voi Teitä enää käyttää”.

Kristuskin haluaa, että kurja syntinen tulee Hänen luokseen aivan sellaisena kuin hän on. — Joku sanonee nyt: ”Sydämeni on niin kovin itsekäs ja kova”. — Juuri sen tähden sinun pitääkin tulla Kristuk- sen luokse. Jos sinulla ei olisi kovaa

sydäntä, ethän silloin tarvitsisikaan mitään Vapahtajaa. Vai luuletko, että voit itse parantaa sydämesi? Luuletko, että voit antaa itsellesi särkyneen mielen ja sydämen? Etkö tiedä, että Herra Jeesus on tullut parantamaan ja pelastamaan juuri niitä, jotka huokaavat ja tun- tevat oman sydämensä ja mielensä kovuutta ja itsekkyyttä? Jokaisen ihmisen sydän on luonnostaan synnin ja rikkomusten kovettama ja kylmentämä, mutta sen tähden jokainen ihminen tarvitseekin Va- pahtajaa.

Kun Jumala kutsuu sinua, älä estele äläkä hylkää Hänen kutsu- aan sanomalla: Sydämeni on niin kova, olen sellainen ja sellainen, vaan ajattele ja tiedä, että saat tulla Jeesuksen luo juuri sellaisena kuin olet. Sinun ei pidä hukata hetkeä- kään ja koettaa itse parantaa ensin sydäntäsi. Jeesus vain osaa sen tehdä, kun riennämme hänen luok- seen. Sen tähden, käy Jeesuksen luo ja tuo kova sydämesi Hänen parannettavakseen! Käy Jeesuksen luokse, käy aivan sellaisena kuin olet.

Pastori Erkki P Penttinen

Ääni, joka kuolleet herättää

"Totisesti, totisesti sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja niillä, jotka sen kuulevat, on iankaikkinen elämä... Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka ovat haudoissa, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen" (Joh. 5:25,28,29).

Suuret ja voimakkaat maat yrittäessään voittaa maailman kansoja ja puolellensa ovat pystyttäneet voimakkaita radioasemia kautta maailman. Näiden asemien kautta he radioivat lähetyksiä eri maihin kunkin maan omalla kielellä ja toivovat tällä tavalla voivansa vaikuttaa maiden kansoihin. Näin suurten maiden äänet kuuluvat voimakkaana melkein kaikkialla maailmassa. Mutta maailmassa kuuluu eräs paljon voimakkaampikin ääni. Tämä ääni kuuluu siellä, missä Kristuksen Sanaa julistetaan. Ääni on Jumalan Pojan ääni ja se, että se on voimakas ääni, käy ilmi yllä mainituista Raamatun kohdista. Niitä tutkiessamme huomaamme, että tämä ääni saa aikaan kuolleiden ylösnousemisen.

Viimeisenä päivänä tapahtuvasta ylösnousemuksesta puhuu Jeesus, kun Hän sanoo: "Älkää

ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen." Jeesus ei tässä enää puhu hengellisesti kuolleiden ylösnousemuksesta. Hän sanoo: "Kaikki, jotka haudoissa ovat kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin..." Ruumiillisesti kuolleet kuulevat saman Jumalan Pojan äänen, jonka hengellisesti kuolleet kuulevat nyt. Ja niin kuin tämä ääni nyt tekee kuolleet hengellisesti eläviksi, samoin se viimeisenä päivänä tekee haudoissa olevat ruumiillisesti eläviksi. Kuolleet tulevat esiin haudoistaan, kaikki kuolleet. Ei kukaan voi silloin sulkea korviansa ja olla kuulematta. Kuninkaiden haudoista,

köyhien haudoista, maasta ja merestä tulevat kuolleet esiin. Vaikka ruumiinsa ovat poltetut ja tuhkat ovat heitetyt mereen, vaikka heidän hautansa ovat monien sukupolvien hautojen peittämät, vaikka heidän ruumiinsa ovat muuttuneet maaksi, ne kaikki tulevat esiin — samat ruumiit, jotka hautoihin pantiin, samat henkilöt, jotka kuolivat. Jeesus ei sano milloin tämä hetki tulee, mutta se varmasti tulee ja se on joka hetki lähempänä meitä.

Kun kuolleet viimeisenä päivänä kuulevat Jumalan Pojan äänen ja nousevat ylös, heille alkaa uusi olotila. Tämä olotila ei ole kuitenkaan kaikille samanlainen. Jeesus sanoo: "Ne, jotka ovat hyvää tehneet, ovat ne, jotka eläessään täällä maailmassa kuulivat Jumalan Pojan äänen ja uskoivat Häneen. He eivät joudu tuomittavaksi. Jumalan silmissä heidän tekonsa ovat hyviä, koska ne lähtivät uskosta Jeesukseen. He saavat nousta elämän ylösnousemukseen. Kristus on muuttava heidän alennustilansa ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi. Ja he saavat elää iankaikkisesti Hänen kanssaan siinä valtakunnassa, joka on ollut valmistettuna heitä varten maailman perustamisesta asti.

Mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, ovat ne, jotka eivät uskoneet. Heidän tekonsa, vaikka ne olivat

maailman silmissä kiitettäviä, ovat Jumalan silmissä syntiä, koska ne eivät lähteneet uskosta. Jumala sanoo: "Mutta ilman uskoa on mahdoton olla otollinen." (Hebr. 11:6) Heille Jeesus siis viimeisenä päivänä sanoo: "Menkää pois luotani, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen" (Matt. 25:41). Ja he joutuvat viettämään iäisyyden siellä, missä on iankaikkinen tuska ja vaiva.

Kuunnelkaamme siis jatkuvasti Jumalan Pojan ihmeellistä ääntä. Se kuuluu vielä siellä, missä evankeliumia puhtaasti julistetaan ja sakramentit jaetaan Kristuksen käskyn mukaan. Tämän äänen kautta Jumala on luvannut pitää meidät uskossa ja kun uskossa pysymme loppuun asti, me viimeisenä päivänä osallistumme elämän ylösnousemukseen. Muistakaamme aina: "Meidän kansalaisuutemme näet on taivaissa, ja sieltä myös odotamme Vapahtajaa, Herraa Jeesusta Kristusta, joka on muuttava alennustilamme ruumiin olemuksen kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaiken itselleen alamaiseksi" (Fil. 3:20,21).

Aamen.

*Rupert Efraimson
Herrani elää*

Suurin aarre

"Jos joku rakastaa minua, hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja [me] tulemme hänen luokseen ja jäämme hänen luokseen asumaan" (Joh. 14:23).

Rakkaan Herramme Kristuksen sana on paras ja suurin aarre. Se jolla se on, Kristus sanoo, ja joka siinä pysyy, antaen kaiken alttiiksi, ennen kuin siitä luopuu, saa olla vakuuttunut siitä, että "minun Isäni rakastaa Häntä". Tässä näkyy selvästi Johanneksen lausetapa, jonka kaltaista ei ole toisilla evankelistoilla: hän ensin johdattaa ihmiset Kristuksen tykö ja sitten saat-
taa heidät Kristuksen kautta Isän tykö. Se onkin oikea järjestys, niin kuin Kristus tässä itse opettaa: ensin tullaan tuntemaan Kristus, rakastetaan häntä ja uskotaan hänen olevan lempeän meitä kohtaan ja suovan meille kaikkea hyvää. Jos on tämä luottamus ja rakkaus Kristukseen, seuraa siitä, että meidän täytyy uskoa Isän meitä rakastavan. Ihmisen tulee siis kokonaan kääntää katseensa pois muusta ja kääntää se Kristukseen, niin ettei pelkää Jumalan olevan hänelle vihaisen ja armottoman eikä myös pelkää syntiä, perkelettä ja kuolemaa, koskapa Jumala rakastaa meitä, jotka Kristusta rakastamme.

On suuri ja voimallinen lohdutus kaikissa kiusauksissa. kun sen vain voi oikein käsittää ja lujasti uskoa, ettei Jumala ole meille vihainen, vaan katsoo lempeästi puoleemme, kun me rakastamme Kristusta ja lujasti pysymme hänen sanassaan. Mutta tämä uskoa ei ota mahtuakseen meidän sydämeemme, ei ainakaan kiusauksien kohdatessa. Päinvastoin me ajat-
lemme, että Jumala on meille vihamielinen, ettei hän meistä välitä, vaan lyö meitä kurikalla päähän. Mutta tällaiset ajatukset ovat vääriä. Kristus ei tosiaankaan valehtele sanoessaan tässä: kun tulette sille mielelle, että te minua rakastatte, pidätte minun sanani, kun teidän ylimpänä ilonanne ja mielihyvänänne on se, että minä olen pelastanut teidät perkeleen vallasta ja ettei synti enää voi teitä vahingoittaa eikä kuolema niellä teitä, vaan te olette varmat iankaikkisesta elämästä ja autuudesta, niin kuin minun sanani opettaa, niin totisesti on myös Isä teitä rakastava, ja hän osoittaa rakkautensa teihin siten, että Isä yhdessä Pojan ja Pyhän Hengen kanssa tulee teidän tykönnä ja on tekevä teihin asumuksensa. Tämähän on jalo lohdutus, kristityn kun ei tarvitse ajatella, miten voisi kiivetä taivaaseen.

Olipa hän missä hyvänsä maan päällä, hän on myös taivaassa, sillä Isä Jumala, Poika ja Pyhä Henki tulevat hänen tykönsä ja asuvat hänen tykö-

nänsä. Tämä autuus on meillä täällä maan päällä sanassa, ja me tunnemme sen uskon kautta sydämissämme. Mutta tulevassa elämässä me saamme sitä toden teolla nauttia.

Jumalan asuminen meidän tykönämme täällä maan päällä on yksin-omaan sitä, että kaikki se, minkä me teemme, puhumme, ajattelemme ja kärsimme, on hyvin tehty; syömmepä tai juomme, tai työskentelemme, nousemme tai menemme levolle, rukoilemme, veisaamme tai luemme, se kaikki on Jumalalle otollista. Sehän vasta taivaan valtakunta, kunhan vain meillä olisi armo saada silmämme oikein auki sitä uskoaksemme! Eipä ole itse taivaallakaan sitä kunniaa, mikä on kristityllä ihmisellä. Eihän Jumala sano tahtovansa asua taivaassa, vaan hän sanoo, että taivas on hänen istuimensa ja maa hänen jalkainsa astinlauta. Mutta kristityn ihmisen sydän on hänen asumasijansa; siinä Jumala tahtoo asua, kunhan sydän vain niin omistaa Kristuksen, että tietää hänen kärsineen ja kuolleen meidän edestämme ja kun se häntä tämän hyvän teon tähden rakastaa. Koko asia riippuu siis siitä, että me miellymme Kristukseen; silloin meillä ei ole mitään hätää. Tämä rakkaus on tekevä suloiseksi ja keveäksi kaiken sen, mitä me hänen itsensä ja hänen sanansa tähden saamme kärsiä.

*Martti Luther
Hengellinen virvoittaja*

Hän täyttää kaiken läsnäolollaan

"Hän, joka on astunut alas, on se, joka myös astui ylös, kaikkia taivaita ylemmäksi, täyttääkseen kaiken" (Ef. 4:10).

Luuletko, että mikään taivas voisi itseensä sulkea Jumalan? Eipä tosiaankaan, vaan päinvastoin hän täyttää läsnäolollaan taivasten taivaat ja kaiken. Samoin on Jeesuksen laita, joka on veljemme, lihamme ja veremme, meidän Vapahtajamme. Ei mikään taivas rajoita häntä, vaan hän piirittää ja täyttää läsnäolollaan taivasten taivaat ja kaiken. Hän on astunut ylös kaikkia taivaita ylemmäksi täyttääkseen kaikki. Hän istuu Jumalan oikealla puolella. Näin hän onkin taivaaseen astuneena sangen lähellä meitä. »Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." "Hän ei ole kaukana yhdestäkään meistä; sillä hänessä me elämme ja liikumme ja olemme". Tämä tarkoittaa myös Jeesusta. Hän on meidän kanssamme armollisena, rakastavana ja sangen laupiaana. Hän ja hänen armonsa piirittää meitä, kristittyjä. Hän on kalliomme ja linnamme, pelastajamme ja Jumalamme, luotettava turvapaikkamme, kilpemme ja autuutemme sarvi ja turvamme. Kuka voi meitä vahingoittaa, kun olemme näin piiritetyt? Missä tahansa olemmekin, siellä tai täällä, elämässä tai

kuolemassa — aina hän on meidän kanssamme ja me olemme hänessä. Hän on nyt paljon läheisemmin, paljon sydämellisemmin meidän kanssamme kuin hän oli omiensa kanssa, kun hän näkyvällä tavalla vaelsi heidän keskuudessaan maan päällä. Siksi hän, kun Maria Magdaleena oli jälleen tavannut hänet ylösnousseena ja tahtoi pitää hänet luonaan, lohdutti häntä näillä sanoilla: "minä menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö". Hän tahtoi sanoa: sitten, vasta sitten on yhteyteni teidän kanssanne oleva kaikkein läheisin ja sitten te voitte kerrassaan pitää minut omananne. Kristitty! Anna Jumalan sanan ja Hengen voidella silmäsi että näkisit, miten lähellä sinua Vapahtajasi on.

Rukoilkaamme. Rakas Vapahtaja. Minä kiitän sinua tietoisuudesta, että olet minun ja kaikkien omiesi kanssa ja ympäröit meitä vahvan linnan tavoin, jota ei kukaan voi valloittaa. Suo minun pysyä omaksi ja sinussa. Silloin olen iäti turvattu. Suo minun aina tietää ja uskoa, että sinä olet kanssani ja minä olen sinussa, jotta sinussa olisin lohdutettu, iloinen, rohkea ja luja elämässä ja kuolemassa.

Aamen.

*Carl Manthey-Zorn
Täksi päiväksi*

”Sitä, joka uskoo häneen, ei tuomita”. (Joh. 3:18)

Eräs huomattu henkilö valitti ystävälleen huonoa muistiansa. Hän sanoi: ”Jospa joku opettaisi minulle muistamisen taitoa!” Ja samassa väliä ystävän vastaus: ”Jospa joku opettaisi minulle unohtamisen taitoa!” Elämässämme on sellaista, minkä haluaisimme unohtaa, mutta on myös sellaista, mikä meidän pitäisi välttämättä muistaa.

Tulisihan meidän muistaa esim. sunnuntaisin kuulemamme Jumalan sanan selkeä julistus. Jokaisessa saarnassa uskollinen sananpalvelija asettaa meidät suuren tuomarin eteen. Siinä seisomme häveten pää alas painuneena. Päälekkantajamme saatana muistuttaa Tuomaria hänen omista sanoistaan ja rangaistuksista, joita tuomari itse on säätänyt määrättyistä rikoksista. Oikeudenkäynti ei kestä kauan. Me tiedämme päätöksen: — syyllinen!

Ylioikeuden päätös

Mutta maltahan! Edesvastaaja, suuri Puolustaja Herra Jeesus astuu esiin. Hän kohottaa kätensä, joissa on naulojen jäljet, ja paljastaa kylkensä, jossa on keihään arpi. Hän sanoo: ”Isä, sinä annat anteeksi! Näistä synneistä on täysi sovitus suoritettu. Niiden rangaistus on kärsitty. Ethän voi enää vaatia toista maksua syntien edestä!” Kohta kuullaan suuren ylioikeuden päätös: ”Syytön — vanhurskautettu!” Taivaat remahtavat riemuun. Ja syntisraukka seisoo juhlaaateissa, Kristuksen tahrattomassa vanhurskauden puvussa Jumalan edessä!

Eikö tämä ole ylen ihmeellistä! Eikö ole syytä iloiten kiittää Jumalaa! Tämä vanhurskauden vaippa on puettu päällemme jo pyhässä kasteessamme. Pyhän Hengen vaikuttamassa uskossa me nyt kilvoittelemme ollaksemme aina tässä pelastuksen puvussa. Me myös ahkeruimme, että olisimme säädyllyisesti puettuina arkivaatteisiin — hyviin tekoihin, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä eläisimme.

”Haudattu kanssa Kristuksen mä olen kuolemaan, vanhurskauden vaatteeseen puettu ihanaan.” Amen.

Voimattomalle voimaa

Tie omantunnon rauhaan

1. Rauhaton omatunto

Useimmat ihmiset voivat kyllä kuunnella, kun heidän lähellään keskustellaan uskonnollisista asioista. He saattavat itsekin joskus puhua niistä. Koko perhe saattaa kokoontua kotihartauteen ja käydä jumalanpalveluksissa. Ja kuitenkin! Niin moni tuntee itsensä araksi, kun hänen lähellään puhutaan uskovaisista tai Jumalan lapsista tai taivaasta. Tätä arkuutta voidaan tuntea silloinkin ja juuri silloin, kun toivoisi omaan sydämeen Jumalan läsnäoloa ja omantunnon rauhaa.

Ja sinäkin, rakas kristitty, joka jo ehkä monta vuotta olet ollut hyvinkin tietoinen Jumalan sanasta, tunnet lain ja evankeliumin sanan, tunnet pyhän kasteen armon ja Kristuksen ruumiin ja veren lunastusarmon — sinäkin saatat vavahtaa, kun lasket sydämesi sisimpään kysymyksen: Oletko Jumalan lapsi? Oletko varma iankaikkisesta autuudestasi? Elätkö Jumalan edessä?

Nämä samat kysymykset risteilevät usein myös niitten sydämissä, jotka eivät ole vielä tietoisesti maistaneet Jumalan hyvyyttä ja joille Jumalan armo on hämärä asia. Nämä kysymykset saattavat synkistää monen nuoren mielen, vaikka ei ole kulunut kovinkaan paljon aikaa siitä, kun he alttarin

edessä vannoivat ikuista uskollisuutta Kristukselle ja tunnustivat ääneen uskonsa monen todistajan edessä.

Kaikki tämä arkuus johtuu pelosta. Kun Adam pelkäsi Jumalan vihaa, hän pakeni Jumalan kasvojen edestä. Ja pelko taas johtuu pahasta omastatunnosta. Tämä arkuus tai pelko saattaa usein olla vain vaistottu. Ei ole rauhaa Jumalan kanssa. Ei etsitä sitä, mikä on ylhäällä. Ei ole rajaa maailman ja Jumalan välillä. Ei tunneta Jumalaa, vaikka ei häntä tahdota kiertäkään.

Toiselta puolen ihminen saattaa pelätä kaiken tämän selvenemistä. Silloin jouduttaisiin tuomitsemaan elämän tapoja, joita on pidetty etuoikeutena ja jotka viehättävät syntistä luontoa. Silloin jouduttaisiin tiliä tekemään synneistä. Vältetään Jumalan selvää tahtoa. Eikä ihminen ilman lain yksityiskohtaisia sanoja opikaan tuntemaan todellista tilaansa. »Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta; sillä en minä olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: 'Älä himoitse'», lausuu apostoli Paavali, Room. 7:7.

Mutta pahan omantunnon taakka on kalvava vaiva. Vaikka ihminen toisinaan voikin vähäksi aikaa unohtaa edesvastuunsa Jumalan edessä, se tulee taas uudestaan mieleen. Se on kuin murheellisen

tapauksen vaikutus ihmisen ajatuksen kulkuun. Vaikka hän ei sitä aina selvästi muistaisi, hän edes sen verran sitä vaistoaa, että aina väliin tulee mieleen: Mikä ikävä asia minulla olikaan? Ja pian se taas tulee sydämeen ehdottomana todellisuutena ja masentavana taakkana. Olet varmaan monta kertaa kokenut sitä.

Tulee päivä, jolloin tahtoisit vapautua tuosta hämäreimmästä tai selvemmästä painajaisestasi. Tahtoisit lähestyä Jumalaa. Tahtoisit saada jotakin lohdutusta murheelliseen sydämeesi. Tahtoisit saada sitä iloa, jota maailma hauskimmillakaan menoillaan ei ole voinut sinulle antaa. Tahtoisit turvata elämäsi ja varautua varmasti lähestyvän kuoleman varalle.

Et uskalla tästä paljon puhua. Ei luontosi vähällä tahdo alistua. Viime hetkessä useimmat vasta kääntyvät lääkärin puoleen — monet liian myöhään. Mutta jotakin täytyisi tehdä. Johonkin tulokseen olisi päästävä. Omantunnon ääni on kuin pysyvä särky. Se jäytää. Jos ymmärtäisit, kiittäisit siitä Jumalaa, joka tahtoo vetää sinua yhä vieläkin puoleensa.

2. Harhatie: pyrit elämään laille

Sinä nouset. Vaikket olisi tuhlaajapojan tavoin lähtenyt kauas maailman teille, vaikka et olisi vielä menettänyt ihmisten kunniaa ja joutunut eläinten pahnioille, sinä tunnet: näin ei voi jatkua.

Olet kenties omien ajatustesi mukaisesti harkinnut, miten nousisit. Olet tullut siihen tulokseen, että

joitakin tekoja siinä tarvitaan. Mutta mitä? Tahtoisit luopua jostakin, joka aina on viiltänyt tuntoasi. Tahtoisit tehdä Jumalalle edes jotakin.

Älä luule, että ongelma on uusi. Kamppaillet samaa, mitä lukematotomat muut ovat jo ennen sinua läpikäyneet. Jos katsahdat historiaan eli ihmisten vaiheisiin, löydät paljon pyrkimystä samaan päämäärään, jonka edessä itsekkin seisot. Toiset luulevat olevansa perillä, kun ovat luopuneet jostakin yksityisestä elämäntavasta tai tuntoa loukkaavasta teosta. Toiset ovat perusteellisempia. Synti on niin kaikkea hallitseva tekijä, että toiset koettavat päästä siitä irti myymällä omaisuutensa, toiset vetäytyvät kokonaan luonnollisesta elämästä koettaakseen luostarin seinien sisällä saada tunnon rauhaa. Muistat Martti Lutherin. Juuri siitä syystä hänkin jätti lupaavan elämänuran. Hän suoritti ylen määrin kaikkea, mitä luostarin säännöt määräisivät. Hän ruoski itseänsä. Mutta sillä tavalla hän ei saanut tunnon rauhaa. Omatunto syytti aina Jumalan edessä — vaikka luostarin esimies oli täysin tyytyväinen. Pintapuoliset ihmiset saattavat luulla voivansa näin rakastaa Jumalaa yli kaiken. Toiset taas myöntävät, että se tosin on mahdotonta, mutta että Jumala kyllä ottaa huomioon sen, kun ihminen tekee voitavansa. Puuttuvan pyhyiden Jumala muka sitten antaa tämän vilpittömyyden palkaksi.

Tätä samaa tarkoitetaan usein, kun kuulet julistettavan: Antaudu Jumalalle! Antaudu kokonaan! Anna elämäsi Jumalan johdatuksen

alaiseksi! Saatat kuulla näiden antautuneiden todistuksia. Niitä esitetään nykyaikanakin julkisuudessa: uskonon on tullut uskolliseksi, epärehellinen on tullut rehelliseksi, juomari on muuttunut raittiiksi, välinpitämätön on tullut hurskaaksi, riitainen on sopinut riitapuolensa kanssa jne.

Opetetaan myös painokkaasti, että tätä tietä tullaan kristityksi ja käännytään Jumalan puoleen. Esimerkiksi näin: »Miten he (nimittäin alkuajkojen kristityt) sitten tulivat kristityiksi? Yksinkertaisesti niin, että he »kääntyivät» ja rupesivat heti toteuttamaan kristillisyyttä käytännössä, so. elämään Kristuksen vaatimusten mukaisesti.» [Prof. K. S. Laurila: Ajan ja iäisyyden kysymyksiä, 1942 sivu 66.]

Ihmisten edessä korjaantuu paljon, kun näin tapahtuu. Yhteiskuntakin siitä kiittää. Mutta Jumalan »vaatimukset» sisältävät paljon

enemmän. Jumala ei tingi vaatimuksestaan: »Kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa, mitä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hänen tekee» (Gal. 3:10). Ei siinä jää rauhaan edes »sydämen ajatukset ja aivoitukset» — »kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmänsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili» (Hebr. 4:12,13).

Ylivoimainen on sen tähden syntisen ihmisen tehtävä, kun hän pyrkii lähestymään Jumalaa eläen laille. Luuletko täyttäneesi Jumalan lain »vaatimukset», kun voit kertoa ihmisille ja Jumalalle, että olet jotakin toisin ja paremmin tehnyt kuin ennen? Luuletko, että Jumalan laki avaa suusi puolustaaksesi itseäsi Jumalan edessä. Olethan kuullut, miten Raamatussa kerrotaan Tuomarin vastaavan tuomiopäivänä kaikille tällaisille puhujille? Näin hän sanoo: »Menkää pois minun työköni, te kirotut ...» (Matt. 25:41).

Syntinen ihminen ei voi tyydyttää Jumalan lakia, vaan tämä laki »tukkii jokaisen suun» (Room. 3:19). Se tekee koko maailman syylliseksi Jumalan edessä.

Otamme esimerkin. Eräs tarmokas mies sanoi kerran, ettei hän välitä uskon ja opin asioista. Se hänen mielestään riitti Jumalan edessä, kun vain täyttää velvollisuutensa. Kysyin häneltä: Oletteko te täyttäneet velvollisuutenne? Vaikka hän oli erittäin sanavalmis mies, hän vaiken. Omatunto kolkutti. Jumalan laki tukki hänen suunsa. Se teki hänet — kuten koko maailman — syylliseksi Jumalan edessä.

Sitä varten ei lakia ole annettukaan, että voisit saada siitä lohdutuksen Jumalan edessä. Mutta voit silti käyttää Jumalan lakia hyväksesi ja sinun tuleekin se tehdä, jos mielit päästä pahasta omastunnosta. Alistu Jumalan lain alle! Alistu sen tuomioon! Tunne ja tunnusta syntisi Jumalalle! Ja etsi hänen armoaan! Asetu publikaanin rinnalle ja yhdy hänen sanoihinsa: Herra armahda minua syntistä!

3. Oikea tie: kuole pois laista!

Mutta sinun ei tarvitse jäädä epätoivoon. Sillä Jumalalla on tie omantunnon rauhaan. Sen sijaan että omat ajatuksesi ja muut ihmiset ovat eksyttäneet sinut lohduttomalle ja toivottomalle tielle tai sillä tiellä väärään, inhimilliseen lohdutukseen, Jumala tahtoo auttaa sinut oikealle tielle, joka takaa sinulle iankaikkisen lohdutuksen. Kun olet turhaan etsinyt lohdutusta siitä, että olet yrittänyt elää laille, Jumala todella vapauttaa sinut lain siteistä.

Et pääse siitä vähemmällä — sinun on kuoltava pois laista tai muuten et saa omantunnon rauhaa. Mutta onko se mahdollista?

Apostoli Paavali — jos kukaan — oli koettanut elää laille — eläkkeeseen Jumalan edessä. Hän luuli täyttäneensä kaikki kohtuulliset lain vaatimukset, olipa hänellä muitakin suuria kerskauksen aiheita (Fil. 3:4-6). Mutta kun Jumalan vaativa vanhurskaus selveni hänelle, ei siitä kerskauksesta jäänyt jäljelle rahtuakaan. Se oli hänelle pelkkää tappiota — tappiota — roskaa. Mutta hän oli kuitenkin saanut voiton, hän oli saanut rauhan Jumalan edessä ja hyvän omantunnon. Sen hän oli saanut Kristuksen tuntemisen kautta — uskon kautta häneen.

Tätä voittoaan synnistä, kuolemasta ja sielunvihollisen vallasta apostoli Paavali kuvaa näillä sanoilla: »Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle» (Gal. 2:19). Hän oli saanut omantunnon rauhan vasta silloin, kun hän pääsi niin vapaaksi laista, että hän oli siitä kuollut pois.

Mitä se merkitsee? Mikä on se laki, jonka kautta Paavali on kuollut pois laista?

Tiedät, että Herramme Kristus tehtiin lain alaiseksi lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan (Gal. 4:4,5). Näet Kristuksen kuolemaan asti kuuliaisena sen lain alaisena, joka syntiesi tähden sinua syytti. Näet Kristuksen riippuvan kirouksen puussa — Golgatan ristillä sinun syntiesi rangaistuksen tähden. »Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rau-

ha olisi.» (Jes. 53:5). Näet Kristuksen, Jumalan karitsan, joka otti pois maailman synnin. Niin kuin Kristus kuolemansa kautta on kuolemalle kuolema (Hos. 13:14) ja niin kuin Kristus meidän tähtemme synniksi tehtynä tämän kautta tuomitsi synnin (2 Kor. 5:21, Room. 8:3), niin hän myöskin lunastustyönsä kautta on laille laki. Sellaisena armon ja vapauden lakina Herramme Kristus »syyttää tuota syyttävää lakia ja tuomitsee kadotukseen tuon kadotukseen tuomitsevan lain» (Luther).

Sinäkin saat uskon kautta omistaa tämän vapautuksen. Se merkitsee sinun kohdallasi kuolemaa laille. Sehän tuomitsi sinut synnin palkkaan — kuolemaan. Nyt sinä vapautuneena sen kaikista syytöksistä olet kuollut pois siitä. Aivan samoin kuin Kristus noustessaan kuolemasta kuolee haudalle, Pietari päästessään vapaaksi vankilasta ei ole enää sen vanki, samoin syntinen ihminenkin uskoessaan Kristukseen on kuollut pois laista (Luther). Se ei voi häntä syyttää — ei tuomita — ei kadottaa. Laki on nyt vuorostaan vaiti, Kristus puhuu armon sanoja.

Kun laki puhui — tukittiin ihmisen suu. Kun laki on vaiti — on tunnossa rauha. Armon ja totuuden rauha. Syntienanteeksiantamuksen rauha.

Mihin sitten laki jäi, kun uskossa Kristukseen kuolit pois siitä — niin täydellisesti kuin iankaikkinen elämä eroaa kuolemasta? Ei lain kuortakaan löydy Kristukseen uskovan omallatunnolla. »Kristus on todella lain loppu vanhurskaudek-

si jokaiselle, joka uskoo (Room. 10:4). Laki jäi sille, joka sitä vielä tarvitsee. Se jäi edelleenkin syntiä paljastamaan, sitä suurentamaan ja kurittamaan syntistä Kristuksen luo. Se jäi sinunkin lihallesesi ja verellesi, joissa turmeluksen jäljet kuolemaan asti tuntuvat ja näkyvät. Puhdistunut, lain alta vapautunut omatuntosi vahvistaa vain lain tehtävän ja viran kaikkea syntiä vastaan. »Uskon kautta vahvistamme lain» (Room. 3:31).

4. Kestät kiusaustenkin tullen

Mutta älä luule, että Kristuksen rauha on taisteluitta pysyvä sydämessäsi. Sielunvihollinen on tekevä kaikkensa sitoakseen sinut uudelleen kahleisiinsa ja saadaksesen omantuntosi rauhan särky-mään. Milloin hän nostattaa myrskyn sydämessäsi kuvaten entiset tai nykyiset syntisi liian suuriksi. Milloin hän koettaa peittää sinulta Kristuksen armon. Hän koettaa estää rukouksesi ja turhaksi tehdä pyhän kasteen ja Herran ehtoollisen siunauksen. Tämä on kristittyjen jokapäiväinen kokemus.

Tartu silloin tähänkin vuorenlujaan sanaan: Olen lain kautta kuollut pois laista elääkseni Jumalalle! Silloin voit voitollisesti kestää kiusaukset. Kas näin, Lutherin tavoin puhuaksemme:

Kun olet rikkonut Jumalan lakia vastaan, sanoo omatunto heti: »Olet tehnyt syntiä.»

Vastaa: »Se on totta; olen tehnyt syntiä.»

Ja keskustelu jatkuu:

»Jumala siis rankaisee sinua ja tuomitsee sinut kadotukseen.»

»Ei tuomitse.» »Mutta niin sanoo Jumalan laki.» »Sen lain kanssa minulla ei ole pienintäkään tekemistä!»

»Kuinka niin?» »Minullahan on toinen laki, joka tukkii suun tältä syyttävältä lailta. Sen lain nimi on: vapaus.» »Mikä vapaus?»

»Kristuksen vapaus. Olen näet Kristuksen kautta vapautettu laisista. — Näin se laki, joka piti minua sidottuna ja vankina, on itse joutunut armon ja vapauden vangiksi. — Tämä vapaus huutaa nyt minua syyttävälle laille: Älä sido, älä pidä vankinasi äläkä syytä tätä! Minä päinvastoin otan sinut vangikseni ja sidon kätesi, jottet pääsisi tekemään vahinkoa hänelle, joka nyt elää Kristukselle, mutta on kuollut sinulle!»

Näin voitat kiusauksen ja säilyy omantunnon rauha.

Sitä vahvistaa vielä apostoli huomauttaessaan: »Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu». Se on: Kun Kristus minun puolestani ristiinnaulittiin, kun hän kärsi kaiken vaivan ja kuoleman minun puolestani ja kaiken täytti ja minun vanhurskauttamiseni tähden herätettiin kuolleista, on nyt vapautukseni lain syytöksistä ja tuomiosta niin varma, kuin itse olisin voitollisesti täyttänyt lain ja kärsinyt syntieni rangaistuksen. Uskon kautta minutkin ristiinnaulitaan Kristuksen kanssa, niin että — niin kuin Kristus vapautui lain siteistä — minäkin olen hänessä ja hänen kauttaan kuollut siitä pois. Ylistetty Herrani Kristus, joka olet hankkinut minulle omantunnon rauhan.

Pysähdy lopuksi kuulemaan tähän raamatunkohtaan liittyviä Lutherin sanoja, joilla hän vahvistaa uskoasi:

»Näin uskova ihminen saat-
taa yksinomaan uskon kautta
rohkaistua ja käsittää varman
ja lujan lohdutuksen, niin ettei
hän kalpene nähdessään synnin,
kuoleman, sielunvihollisen ja
kaiken onnettomuuden ulkonai-
sen muodon; vieläpä hän, vaikka
sielunvihollinen, äärimmäisil-
leen hyökkäyksensä jännittäen,
karkaa hänen kimppuunsa ja
kaiken maailman kauhuilla pyr-
kii masentamaan hänet maahan,
kuitenkin keskellä näitä kauhu-
ja alkaa toivoa ja sanoo: Sinä
valtiassasi, sielunvihollinen, olehan
vähän siivommalla ja käyttäydy
maltillisesti! On olemassa eräs,
jonka nimi on Kristus, ja häneen
minä uskon. Hän on kumonnut
lain, tuominut synnin, hävittä-
nyt kuoleman, tuhonnut helvetin
ja hän on, sielunvihollinen, sinun
sielunvihollisesi, sillä hän on ot-
tanut sinut vangiksi ja voittanut
sinut, niin että et enää voi vahin-
goittaa minua etkä ketään häneen
uskovia. Tätä uskoa sielunvihol-
linen ei voi kukistaa, vaan hän
itse siitä kukistuu. 'Tämä on se
voitto', sanoo Johannes (1 Joh.
5:4), 'joka on voittanut maail-
man, meidän uskomme. Kuka on
se, joka voittaa maailman, jollei
se, joka uskoo, että Jeesus on
Jumalan Poika.'» (Galatalaiskir-
jeen pitempi selitys, siv. 201).

Pastori A. A. Uppala
Luterilainen n:o 2-5 / 1947

Kuuden päivän luomistyö ja kaukaiset galaksit

Kesän raamattuleirimme teema oli Kuuden päivän luomistyö ja seitsemäs päivä. Leirin oppitunneilla kävimme Raamatun alkulehdiltä läpi sitä, miten Jumala loi taivaan ja maan kuudessa normaalin mittaisessa päivässä. Leirimme päättymisen tienoilla NASA:n uusi huipputarkka James Webb –avaruusteleskooppi löysi uuden galaksin aivan tunnetun maailmankaikkeutemme äärirajoilta. Löytö herätti esiin kysymyksen, jota leirilläkin sivuttiin.

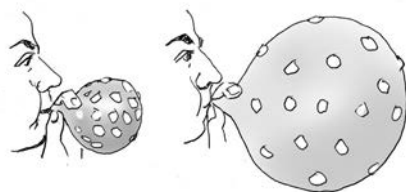
Nimen GLASS-z13 saaneen galaksin etäisyydeksi maasta kerrottiin noin 13.5 miljardia valovuotta. Tällöin sen valo olisi kulkenut maahan peräti 13.5 miljardin vuoden ajan. Miten tämä sopii yhteen leirillä kuulemamme Raamatun opetuksen kanssa, jonka mukaan taivas ja maa luotiin vain tuhansia – ei miljardeja – vuosia sitten?

Vaikka Raamattu ei olekaan varsinainen luonnontieteen oppikirja, ovat kaikki sen kohdat Jumalan sanaa ja pitävät paikkansa myös luonnontieteellisissä yksityiskohdissa. Kuten olemme saaneet lukea Luterilaisen aiemmista numeroista, ovat useat Raamatun kohdat saaneet aikojen kuluessa vahvistuksen mm. arkeologiasta¹, kun tieteellistä tutkimusta on tehty ilman ateismiin sitoutunutta ehdotonta ennakkokäsitystä.

Kosmologia eli maailmankaikkeuden rakenteen ja historian tutkimus on pitkään ollut lähtökohdiltaan yleisesti ottaen ateistista tiedettä, mutta siitä huolimatta voimme sen avulla ymmärtää, miten miljardien valovuosien etäisyydellä olevan galaksin valo on ehtinyt saavuttaa maapallomme, vaikka maailmankaikkeus luotiinkin vasta kuutisen tuhatta vuotta sitten. Tämä on mahdollista, kunhan ensin ymmärrämme, miten maailmankaikkeus on luomisen jälkeen laajentunut nykyiseen mittaansa. Mielenkiintoiseksi asian tekee se, että Luther jo aikanaan 1500-luvulla näyttää selittäneen maailmankaikkeuden laajenemisen yhtenevästi oman aikamme kosmologien kanssa.

Maallisen selityksen mukaan maailmankaikkeus sai alkunsa ns. alkuräjähdyksestä, jossa kaikki materia syntyi itsekseen tyhjästä, ja avaruus vähitellen laajeni nykyiseen kokoonsa. Maallikolle ”alkuräjähdys” tuo yleensä mieleen nuppineulan pään kokoisen pisteen, jonka räjähdyksessä syntyneet sirpaleet täyttivät ympärillään valmiina olleen valtaisan tyhjän tilan eli avaruuden. Tämä ei kuitenkaan vastaa sitä, miten sekä Raamattu että kosmologit selittävät maailmankaikkeuden laajentuneen.

Asiaa voi auttaa ymmärtämään pieni ajatusleikki. Me itse elämme kolmiulotteisessa maailmankaikkeudessa (pituus, leveys ja korkeus). Kuvitelkaamme hetkeksi kaksiulotteinen ”maailmankaikkeus”, jossa ei ole lainkaan korkeutta – esimerkiksi ilmapallon pinta, johon on maalattu pieniä täpliä.

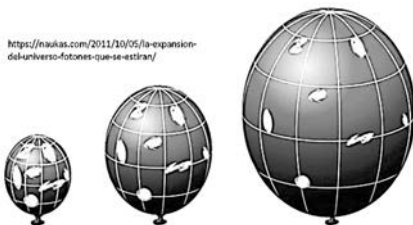

Kun ilmapalloon puhalletaan lisää ilmaa, laajenee tämä ”maalitäplien maailmankaikkeus” kolmiulotteisessa avaruudessa, ja samalla täplien väliset etäisyydet mystisesti kasvavat, kun kaksiulotteinen pallonpinta venyy.

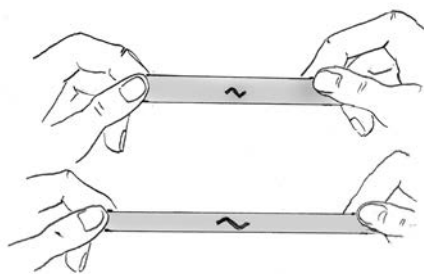
Kosmologit ymmärtävät meidän kolmiulotteisen maailmankaikkeutemme laajentuneen vastaavalla tavalla neliulotteisessa avaruudessa. Neljäs ulottuvuus ei siis ole aika, vaan jotain sellaista mitä emme pysty aisteillamme havaitsemaan – aivan kuten ilmapalloomme pinnalla olevat maalitäplätkin ovat rajoittuneet omaan kaksiulotteiseen avaruuteensa.

Kun Jumala loi taivaan ja maan, oli koko kolmiulotteinen maailmankaikkeutemme kooltaan aluksi pieni. Tällöin tähdet ja galaksit olivat lähellä maapalloamme, ja niiden valo saavutti maan hyvin nopeasti.

Sitten Jumala ”levitti taivaan” (Jes. 40:22, Ps. 104:2) neliulotteisessa avaruudessa. Kun kolmiulotteinen taivaanvahvuutemme ”venyi” vastaavalla tavalla kuin ilmapallon pinta esimerkissämme, maata aiemmin lähellä olleet tähdet ja galaksit loittonivat sekä maasta että toisistaan. Tämä on voinut tapahtua jopa valon nopeuttakin nopeammin, sillä valon nopeus on rajana vain kolmiulotteisessa avaruudessamme tapahtuvalle liikkeelle.

Taivaanvahvuuden laajeneminen eli ”venyminen” selittää myös teleskoopeilla havaittavan kaukaisen tähtien valon punasiirtymän. Tähtien lähettämän valon aallonpituus kasvoi kohti spektrin punaista päätä eli pidempiä aallonpituuksia samalla tavoin kuin ilmapallon pinnalle piirretyn aaltoviivan aallonpituus kasvaa pallon venyessä, kun se täyttyy.

Luther selittää 1. Mooseksen kirjan selitysteoksessaan sanaa taivaanvahvuus (hepr. rakia) seuraavasti: ”Olemme saaneet kuulla ensimmäisen päivän työn tuloksen: muokkaamaton taivas ja maa, joita kumpaakin valaisee eräänlainen samaa ja valju valo. — Tuohon muodottomaan sumun määrään, joka oli ensimmäisenä päivänä luotu tyhjästä, Jumala tarttui sanallaan ja käski sen pullistua pallon muotoon. Sana rakia nimittäin merkitsee hepreassa jotakin laajentumaa tai pullistumaa. Taivas on näet luotu sillä tavalla, että muotoa vailla oleva aines on laajennettu samaan tapaan kuin sian rakko pullistuu ympyräiseen muotoon, kun siihen puhalletaan. Käytän tässä maataloudesta otettua vertausta, jotta asia tulisi selvemmäksi.”²

Luther ei tuntenut yleistä suhteellisuusteoriaa eikä aikamme kosmologiaa, mutta hän tunsikin Raamatun ja sen alkukielet hyvin sekä pitäytyi uskollisesti siihen, mitä Raamattu selvästi opetti. Näin hänen selityksensä on kestänyt aikaa ja seisoo vahvana yhä tänäkin päivänä. Kaikkia luomiskertomukseen liittyviä yksityiskohtia Luther ei saattanut ymmärtää, ja hänen olisi tehnyt mieli selittää joitakin kohtia oman päänsä mukaisesti. Koska hän kuitenkin ymmärsi, miten Raamattu selvin sanoin ilmoittaa luomisen tapahtuneen, hän kirjoitti: ”Sen tähden otan tässä vangiksi omat ajatukseni ja tyydyn näihin [Raamatun] sanoihin, vaikka en niitä ymmärräkään”.

Raamatun ilmoitus ei ole ristiriidassa aidon kokeellisen luonnontieteen kanssa. Tosin joskus voi kestää vuosituhansiaakin, ennen kuin pääsemme luontoa tutkimalla samaan tulokseen, jonka Raamattu on jo ilmoittanut.

Emme myöskään välttämättä ymmärrä jokaista Raamatun yksityiskohtaa, mutta Lutherin esikuvaa seuraamalla mekin voimme säilyttää lujan ja yksinkertaisen uskon Raamatun ilmoitukseen ja vältymme viisastelemasta yli sen, mitä on kirjoitettu (1 Kor. 4:6).

Ilpo Rouhu

[1] Ks. esim. Luterilainen 4/2022, s. 118

[2] Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7, Suomen Luther-Säätiö, s. 30
Kuvat: <https://naukas.com/2011/10/05/la-expansion-del-universo-fotonesque-se-estiran/>

Onko avaruudessa elämää?

Mooses kuvaa maailman luomista Pyhän Hengen innoittamana Raamatun alkulehdillä. Me emme voi kovinkaan paljon tietää niistä asioista kokemukseräisesti; olemme Jumalan ilmoituksen varassa. ”Kuka on Herran Henkeä ohjannut, ollut hänen neuvonantajansa ja opettajansa?” kysyy Jesaja ihaillessaan Jumalan luomistekoja ja voimaa. Nöyrinä meidän on otettava vastaan Jumalan ilmoitus.

Eräs merkittävä piirre luomiskertomuksessa on, että se kuvaa avaruuden luomisen maapallon ja erityisesti ihmisen kannalta. Taivaankappaleet näyttävät aikaa ja antavat valoa maan päälle. Samalla ne ”julistavat Jumalan kunniaa” (Ps. 19:1). Loiko Jumala avaruuden lukemattomine linnunratajärjestelmineen vain maata ja ihmistä varten, jää vastaamattomaksi kysymykseksi. Raamattu vaikeenee siitä.

Ihmiskuntaa on askarruttanut kysymys, onko elämää maan ulkopuolella. Tiedemiehet eivät ole löytäneet tähän mennessä vastausta. Jumala loi elämän ja sen erilaiset muodot. Merkittävää on, että Raamattu kuvaa Jumalan luoneen elämän maapallolle, mutta ei mainitse mitään, että Jumala olisi luonut elämää muille planeetoille. Raamatun nojalle emme voi siis sanoa, onko muualla elämää vai ei. Jumalalla on tosin myös näkymättömän maailma, enkelit. Mutta heitä ei ole sidottu aikaan ja paikkaan. Jeesus sanoo lasten suojelusenkeleistä, että he näkevät taivaissa

aina taivaallisen Isän kasvot (Matt. 18:10). Heillä on siis sellainen olo-tila, että he ovat aina Isän kasvojen edessä taivaissa ja kuitenkin samalla täällä ihmisten kanssa. He eivät tarvitse tähtiä asuinpaikakseen.

Jumala loi maapallon sellaiseksi, että ihminen voi täällä elää. Se annettiin ihmisen asuinpaikaksi. Ihmiselle on annettu käsky viljellä maata ja täyttää se. Mitään lupausta ei ole annettu siitä, että hän voisi tulla toimeen muualla ja elää, riippumattomana maasta, mutta toisaalta Jumala ei ole myöskään kieltänyt avaruuden tutkimusta.

Ihmisen synnin tähden maailma hävitetään, ei vain maapallon, vaan myös ”taivaat katoavat pauhinalla” (2 Piet. 3:10). Miten korkeaksi ja vastuulliseksi olennoiksi ihminen onkaan luotu! Hänen syntinsä tähden koko avaruus tähtineen katoaa! (Tämä näyttää viittaavan siihen, ettei ainakaan korkeampaa elämää olisi muualla.) Paetkaamme nöyrinä ja katuvin Jumalan armon turviin. Se kestää iankaikkisesti ja on voimallinen varjelemaan meidät siihen asti, kunnes luodaan uudet taivaat ja uusi maa.

Markku Särelä - Sana on elämän lähde

Jumalan vertainen

"Jumala, kuka on vertaisesi?"

Ps. 71:19:

Ihminen lankesi, kun hän halusi olla Jumalan vertainen. Saatana oli sanonut ihmiselle: "Ette suinkaan kuole, vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te siitä syötte, aukenevat teidän silmänne, ja te tullette kuin Jumala tietämään hyvän ja pahan." Silloin ihmiset, jotka oli juonikkaasti vietelty, luopuivat kaikesta vastarinnasta. Ajatus päästä Jumalan vertaiseksi ja niin korkealle, että he olisivat täysin vapaita ja rajoittamattomia eikä heidän tarvitsisi olla edes Jumalalle alamaisia, oli niin houkutteleva ja lumoava, että se sai heidät nopeasti unohtamaan kaikki Jumalan hyvät teot ja uhkaukset. Niinpä he tarttuivat himoiten kiellettyyn hedelmään. Ajatus tulla itse jumaliksi ja omiksi herroikseen ja koko maailman valtiaiksi ja ehkä voida syöstä Jumala valtaistuimeltaan, tunkeutui kaksiteräisen miekan tavoin heidän sieluunsa ja katkaisi sen siteen, joka satoi heidät Jumalaan.

Mutta koska ensimmäiset ihmiset lankesivat haluun olla Jumalan kaltaisia, niin tämä halu on nyt jokaisen ihmisen sydämessä luonnostaan kätkettynä. Jokainen ihminen haluaisi nimittäin, ettei häntä olisi alistettu Jumalan lain alaiseksi. Jokainen haluaisi olla hyvin vapaa tekemään ja jättämään tekemättä, mitä haluaa. Jokainen haluaisi olla rajoittamaton kaiken

herra. Erityisesti, kun ihmiselle julistetaan Jumalan lain rikkomisesta Jumalan viha ja rangaistus, hän haluaisi mielellään, jos vain voisi, syöstä Jumalan valtaistuimelta. Mitä muuta on kaikki ihmisen ylpeys, kopeus, itseensä luottaminen, omakehu ja omavanhurskaus kuin tuo kauhea synti, jolla ihmisen tekee itsestään jumalan?

Me valitettavasti kuitenkin elämme ajassa, jolloin itsejumalointi ei ole vain salaisena sydämessä ja jolloin ei enää uskota, että ihmisen täytyy sitä hävetä. Aikanamme se on murtautunut päivänvaloon. Itsejumaloinnin synti on pukeutunut tieteen pukuun. Se tuodaan nähtäville röyhkeästi ja sitä ylistetään syvimmän tutkimuksen ja korkeimman viisauden hedelmänä.

Noin 150 vuotta sitten (1600-luvun jälkipuoliskolta alkaen) alettiin sen avulla hävittää juurineen kristillistä uskoa. Niin sanotut kristilliset saarnaajat ja maailman viisaat olivat vielä uskovinaan Raamatun. Mutta he selittivät väärin Raamattua hylkäämällä siinä olevan totuuden ja tuomalla sisään harhoja, joita Raamatussa ei ollut. Aikanamme asia on tässä suhteessa muuttunut. Väärät selittäjät ovat vääristelyillään joutuneet häpeään koko maailman edessä. Tällä tiellä he eivät voineet saavuttaa mitään. Niin on tultu siihen, että

nyt pyhä Raamattu hylätään aivan vapaasti ja kristillisistä korkeakoulujen oppituoista julistetaan aivan vapaasti, ettei ole Jumalaa ja että koko maailma on jumala. Erityisesti ihmiskunnassa ja heidän järjessään tämä jumala ilmoittaisi itsensä mitä ihanimmalla tavalla.

Niin ihminen on saavuttanut lankeemuksensa alimman asteen. Alkuajan ihmiset lankesivat haluamalla olla Jumalan kaltaisia. Meidän aikamme ihmiset ovat tulleet siihen, että he itse sanovat: Ei ole jumalaa. Se, mitä jumalaksi sanotaan, on ihmisen henki ja erityisesti ihmisjärki. Tätä syvemmälle ihminen ei voi langeta. Kauemmaksi ihminen ei voi etääntyä Jumalasta.

Se on selvä merkki siitä, että elämme viimeistä aikaa ja ettei viimeinen päivä ole kaukana, jota tuskin voimme enää kauan odottaa.

Nyt, jos koskaan, meillä on syytä vakavasti rukoilla:

*Ah Jeesus, ole kanssamme,
Jo joutuu aika ehtoolle,
Suo sanas valon autuaan
Huoneessas paistaa ainaian.
On aika aivan suruinen,
Siis auta, Jeesus armoinen,
Ett' oikein sanas saarnataan
Ja sakramenttis jaetaan.*

VK 1938 174:1,2 Nikolaus Selnecker
(1530–1592)

C.F.W. Walther
Kotihartaus

Daniel

Babylonian kuningas Nebukadnessar II hallitsi isänsä kuoleman jälkeen vuodesta 605 eKr. kuolemaansa asti (562 eKr.). Hän oli voimakas valloittaja, valtiomies, valtakuntansa laajentaja ja uudistaja — samalla armoton yksinvalti, joka piti itseään jumalan sijaisena. Valloitetujen alueiden tärkeimmät väestönosat hän siirsi muualle. Näin hän esti yritykset kapinaan ja samalla lisäsi omaan hallintoonsa kyvykästä väkeä ja osaamista sekä työvoimaa eri ammattien pariin.

Nebukadnessar valloitti Juudan ja Jerusalemin v. 599 eKr. ja siirsi osan väestöstä pakkosiirtolaisuuteen. Tämän siirtolaisryhmän mukana oli nuori Daniel. Jerusalemin sijaishallitsijaksi määrättiin Sidkia, joka otti yhteyttä Egyptin hallitsijaan tarkoituksenaan irrottautua Babylonian vallasta. Tämä johti siihen, että Nebukadnessar tuhosi Juudan jäljellä olevan valtakunnan sekä Jerusalemin kaupungin temppeleineen ja siirsi köyhää kansanosaa lukuun ottamatta loput kansasta pakkosiirtolaisuuteen.

”Kuningas käski valita israelilaisia poikia, jotka olisivat kelvollisia palvelemaan kuninkaan hovissa” (Dan.1:3,4). Heidän joukossaan olivat juutalaiset pojat Daniel (Beltsassar), Hananja (Sadrak), Miisael (Meesak) ja Asarj (Abednego). *”Jumala antoi näille neljälle nuorukaiselle taidon käsittää kaikki kirjoitukset ja kaiken viisauden; ja Daniel ymmärsi myös kaikki näyt ja unet”* (Dan, 1:17).

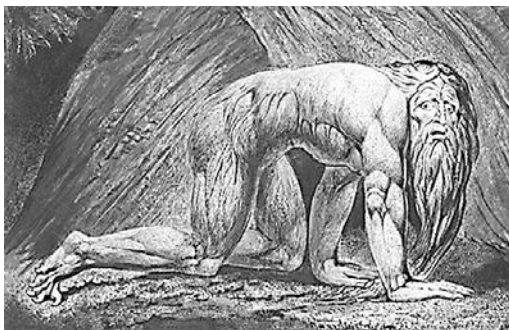
Danielin kyky unien ymmärtämiseen pelasti kuninkaan palveluksessa olevien tietäjien ja ennus-

tajien hengen. Nähtyään omituisen unen Nebukadnessar vaati heitä kuoleman uhalla selostamaan, millainen kuninkaan uni oli ollut ja kertomaan sen merkityksen. Daniel sai Jumalalta tiedon unen sisällöstä ja merkityksestä. Kerrottuaan tämän kaiken kuninkaalle, *”Kuningas korotti Danielin ja antoi hänelle paljon suuria lahjoja ja asetti hänet koko Baabelin maakunnan herraksi ja kaikkien Baabelin viisaitten ylimmäksi päämieheksi. Sitten Danielin anomuksesta kuningas antoi Sadrakin, Meesakin ja Abednegon hoitoon Baabelin maakunnan hallinnon. Mutta Daniel jäi kuninkaan hoviin”* (Dan. 2:48,49).

”Kuningas Nebukadnessar teetti kultaisen kuvapatsaan, jonka korkeus oli kuusikymmentä kyynärää ja leveys kuusi kyynärää” (Dan. 3:1). Saadakseen kansan kumartamaan patsasta, kuningas määräsi, että se, joka ei lankea maahan ja kumara, heitetään heti tuliseen pätsiin. Maakunnan hallintoon nousseita juutalaisia nuoria kadehtivat kertoivat kuninkaalle, että Danielin ystävät tulee heittää tuliseen pätsiin. Kuningas käski tuoda Sadrakin, Meesakin ja Abednegon eteensä ja nämä kieltäytyivät kumartamasta patsasta. Vi hastunut Nebukadnessar heittäi heidät pätsiin. Yllätykseen hän joutui toteamaan: *”Katso, minä näen neljän miehen kävelevän vapaina tulessa, eivätkä he ole vahingoittuneet, ja neljäs on näöltään kuin Jumalan Poika.”* Tämän tapahtuman jälkeen kuningas asetti heidät suureen valtaan Baabelin maakunnassa. (Dan. 3:25,30)

William Blaken Nebugadnessar
(etsaus 1795)

"Hänet ajettiin pois ihmisten parista, ja hän söi ruohoa kuin naudat, ja hänen ruumiinsa kastui taivaan kasteesta, kunnes hänen hiuksensa kasvoivat pitkiksi kuin kotkan sulat ja hänen kyntensä kuin lintujen kynnet."

Nebukadnessar näki jälleen unen, jota Baabelin viisaat eivät osanneet selittää. Siksi Daniel kutsuttiin kertomaan kuninkaan suurta puuta ja sen hävitystä koskeva uni. *"Silloin Daniel, jonka nimenä oli Beltsassar, hämmästyí hetkeksi, ja hänen ajatuksensa pelästyttivät häntä"* (Dan. 4:16). Daniel kertoi kuninkaalle unen tarkoituksen. *"Sinut ajetaan pois ihmisten parista, ja asuinpaikkasi on oleva kedon eläinten joukossa... Sitten sinulta kuluu seitsemän aikaa*, kunnes tulet tuntemaan, että Korkein hallitsee ihmisten valtakuntaa ja antaa sen, kenelle tahtoo"* (Dan. 4:22). Kaksitoista kuukautta myöhemmin ennustus toteutui ja kuningas menetti järkensä. *"Hänet ajettiin pois ihmisten parista, ja hän söi ruohoa kuin naudat, ja hänen ruumiinsa kastui taivaan kasteesta, kunnes hänen hiuksensa kasvoivat pitkiksi kuin kotkan sulat ja hänen kyntensä kuin lintujen kynnet. Mutta sen ajan kuluttua minä, Nebukadnessar, nostin silmäni taivasta kohti, ja minun järkeni palasi. Niin minä kiitin Korkeinta, minä ylistin ja kunnioitin häntä, joka elää iankaikkisesti, jonka hallitus on iankaikkinen hallitus ja jonka valtakunta pysyy polvesta polveen"* (Dan. 4:30,31).

Kuningas Nebukadnessar nöyrytyi Jumalan edessä, palasi valtaan ja jatkoi Babylonian valtakunnan hallintaa kuolemaansa asti — yhteensä 43 vuoden ajan.

Daniel vaikutti kuninkaan hallitusmiehenä vielä seuraavienkin hallitsijoiden aikana. Viimeisen kaldealaisen kuninkaan Belsassarin juhliessa ilmestyi käsi, joka kirjoitti juhlasalin seinään *"Mene, mene, tekel, ufarsin"*. Daniel selitti Jumalan viestin sisällön kuninkaalle, joka surmattiin seuraavana yönä.

Persian vallan aika alkoi ja Daniel jatkoi kuningas Daarejaveksen hovissa. Siellä hovin kateelliset virkamiehet saivat aikaan sen, että hänet vietiin leijonien luolaan, josta Jumala hänet pelasti.

Daniel näki useita näkyjä ja Jumala antoi hänen kauttaan tulevaisuutta ja lopun aikoja koskevia ennusteita. Hän vaikutti hovin hallinnossa yli 70 vuotta ja eli yli 80-vuotiaaksi. Daniel koki koko pitkän pakkosiirtolaisuuden ajan vuodesta 605 eKr. aina n. vuoteen 530 eKr.

Raamatussa Danielin kirja on luonteeltaan lopun ajan tapahtumia kuvaava eli siinä on monia näkyjä, unia ja symboleja.

KP

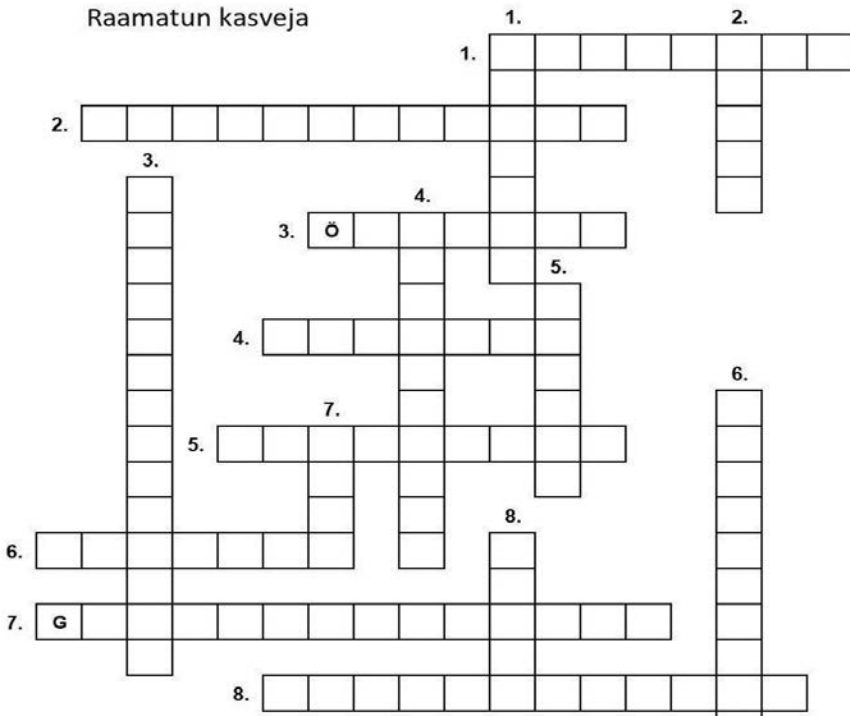
* seitsemän aikaa = 7 vuotta

*Suo Jeesus viisautta
Ja voimaa, rakkautta,
Sun saarnaajillesi.
Sä anna Henkes heille.
Niin että aina meille
He jakais oikein sanaasi.*

*Suo heidän saarnallansa
Ja palveluksellansa
Sun koota kansaasi,
Niin että eksynehet
Ja kauas kulkenehet
Sun luokses, Jeesus, palaisi.*

*Ah, auta seurakuntaas,
Sun, Herra, perikuntaas,
Sun sanaas seuraamaan
Sä korjaa viimein täältä
Sielumme murheen säältä
Sun luokses taivaan kunniaan.*

VK/1943 virsi 249

Vaakaan:

- 1 Tästä materiaalista oli temppeli rakennettu sisäpuolelta (1 Kun. 6:18)
- 2 Vakoojat toivat luvatusu maasta (4. Moos. 13:23)
- 3 Lehtimajajuhlan majat rakennettiin näistä (Neh. 8:15)
- 4 Tästä kasvista oli kunnan vaimon puku tehty (Sananl. 31:22)
- 5 Nooan arkin rakennusmateriaali (1 Moos. 6:14)
- 6 Näitä kukkien kuvia piti olla ilmestysmajan seitsenhaaraisessa lampussa (2 Moos. 25:34)
- 7 Vakoojat toivat luvatusu maasta (4. Moos. 13:23)
- 8 Saul odotti Daavidia sen varjossa (1 Sam. 22:6)

Pystyyn:

- 1 Pienin kylvösiemen (Matt. 13:32)
- 2 Lehtimajajuhlan majat rakennettiin näistä (Neh. 8:15)
- 3 Elia nukkui pensaau juurella (1 Kun. 19:5)
- 4 Vihamies kylvi miehen peltoon (Matt. 13: 25)
- 5 Tämän kasvin juurakosta puristettiin hyväntuoksuista, kallista öljyä (Joh. 12:3)
- 6 Sakkeus kiipesi tähän (Luuk. 19:4)
- 7 Käytettiin tiilien teossa (2 Moos. 5:7)
- 8 Enkeli istui tämän puun alle puhutellakseen Gideonia. (Tuom. 6:11)

Kirkkomme latvialaisen sisarkirkon (Confessional Lutheran Resurrection congregation in Latvia/Ylösnousemuksen Luterilaisen Augsburgin Tunnustuksen Seurakunta) pastori Janis Dimza ja hänen vaimonsa Liene vierailivat Suomessa 5.8.2022 alkaen. Lauantaina 6.8. ryhmä Helsingin seurakunnan jäseniä JT Pälkön johdolla esitteli vieraillemme Suomenlinnan saarta ja siellä olevaa JT:n sepänpajaa.

Sunnuntaina 7.8. vieraamme osallistuivat Helsingin seurakunnan ehtoollisjumalanpalvelukseen, jossa pastori Janis Dimza (kuvassa oik.) saarnasi seurakunnalle pastori Marko Kailasmaan toimiessa tulkkina. Saimme terveiset Latvian sisarkirkolta ja kirkkokahvien yhteydessä saatoimme vaihtaa kuulumiset.

Helsingistä vieraamme jatkoivat matkaa Siitamajan leirikeskukseen, jossa he tapasivat pastori Markku Särelän. Kirkkomme julkaisema latvian- ja venäjänkielinen kirjallisuus on ollut sisarkirkkomme käytössä

Syysjuhla la 24.9 - su 25.9. Siitamajan leirikeskuksessa

(Ilmoittautumiset: rouhu.anne@gmail.com)

Tervetuloa kuuntelemaan ajankohtaisia saarnoja!

Alla mainitut löytyvät: www.luterilainen.com/fi/kuuntele

3.4.22	MINÄ OLEN - Totuudella valhetta vastaan (MK)	Joh. 8:46-59
31.10.21	Uskonpuhdistusjuhlan saarna	Joh. 15:18-21
24.10.21	Rikkovan veljen ojentamisesta	Matt. 18:15-22
11.7. 21	Jumalalla on aika sinulle juuri nyt	Hepr. 3:12-19
26.6.21	Ihmisen järkyttävä piirre, Kristuksen käsittämätön armo	Joh. 8:1-11
20.6.21	Kenelle Herra ei lue syntiä	Room. 4:1-8
13.6.21	Herra itse on lampaittensa paimen	Hes. 34:11
23.5.21	Jumalan suuri rakkaus	Joh. 3:16-21
16.5.21	Iankaikkinen ylipappi	Hepr. 7:19-28
13.5.21	Kristus on valmiina tulemaan tuomiolle	Ef. 4:7-13
9.5.21	Usko, järki ja tunteet	1 Moos. 3:8
2.5.21	Isä, varjele ristinalainen kirkkosi pahasta	Joh. 17:11-17

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastoriin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastoriin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä pastori Marko Kailasmaahan. Yhteystiedot: marko.kailasmaa@luterilainen.com Puhelin 050 342 7448.

Raamattu sanoo: "Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloön toimeen." (1 Tim. 3:1) STLK

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A, *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11.00. HPE 18.9., 23.10., 27.11. ja 18.12. jolloin myös joulujuhla.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A, *Jumalanpalvelus* klo 11.00 HPE 4.9., 9.10., 20.11., 4.12. jolloin myös joulujuhla. Tampereen jumalanpalvelukset pyritään lähettämään jäsenille myös videoyhteyden kautta.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22, *Jumalanpalvelus* ja HPE klo 15.00 4.9., 9.10., 20.11. Mahdollisuus seurata myös etänä.

Kouvola, Keskitie 7, *Jumalanpalvelus – toiminta* jatkuu syksyllä

Lahti, kirkolla, Rajakatu 7, *Jumalanpalvelus* ja HPE 10.9. klo 17.00

Pori, pääkirjaston seminaarihuone 1, Gallen-Kallelan katu 12, *Jumalanpalvelus* ja HPE klo 18.00 5.9. ja 11.10.

Puumala, Härkösentie 3 B 12, *Jumalanpalvelus* ja HPE 10.9. klo 12.00

Turku, Hurtinkatu 12 C 13, *Jumalanpalvelus* HPE klo 14.00 1.10. ja 12.11.

Vaasa, Vanhan Vaasan katu 8 A 7 *Jumalanpalvelus* ja HPE 5.9. klo 10.30

Ylistaro, Ruuskalantie 61, *Jumalanpalvelus* ja HPE 10.10. klo 13.00

Syysjuhla la 24.9 - su 25.9. (Ilmoittautumiset: rouhu.anne@gmail.com)

Uskonpuhdistuksen muistojuhla, 5.11. Lahden kirkolla, Rajakatu 7

Muutoksista ilmoitamme verkkosivuilla www.luterilainen.com samoin tilaisuuksista muilla paikkakunnilla.

Pyhäkoulu eri paikkakunnilla ja striiminä (seuranta etänä videoyhteyden avulla) su 18.9., su 16.10., su 20.11 ja la 2.12. klo 15. Pyhäkouluhetki myös syysjuhlilla 24.-25.9.

Pastori Marko Kailasmaa
puhelin 050 342 7448
marko.kailasmaa@luterilainen.com

Pastori Markku Säreä
Saarenvainionkatu 3 B 12
33710 Tampere
puhelin 040 5200 579
markku.sarela@kolumbus.fi

www.luterilainen.com
www.pyhakoulu.fi

Sisällys:

Kristuksen ruumiin jäsenet, Martti Luther.....	170
Pelastuvatko kastamattomina kuolleet, MS.....	171
Tuomion uhka ja sen tarkoitus, AAU.....	173
Uusi taivas ja maa, CFWW.....	176
Jumalan sana seurakunnassa, GAA.....	178
Pyhä Henki on persoonallinen Jumala, MS.....	180
Raamatun ensimmäiset sanat osoittavat tämän, CM-Z.....	182
Aivan sellaisena, EPP.....	183
Ääni, joka kuolleet herättää. RE.....	184
Suurin aarre, Martti Luther.....	186
Hän täyttää kaiken läsnäolollaan, CM-Z.....	188
Ylioikeuden päätös, Vv.....	189
Tie omantunnon rauhaan, AAU.....	190
Kuuden päivän luomistyö ja kaukaiset galaksit, IR.....	196
Onko avaruudessa elämää? MS.....	199
Jumalan vertainen, CFWW.....	200
Daniel, KP.....	202
VK 249.....	204
Raamatun kasveja (Ristikko) EV.....	205
Pastorivierailu Latviasta, tapahtumatietoja.....	206
Toimintatietoja.....	207
Kansi: Filippus ja etiopilainen hoviherra, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynä FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2022: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Vastaava toimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi .

Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.

Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus:

seppo.sarela@luterilainen.com, puh. 045-145 8600.

Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com